

MAI MULTĂ COLABORARE...

de Dr. A Păunescu — Pitești

Trebuie să recunoaștem cu toții că în țara aceasta, binecuvântată de Dumnezeu cu toate darurile și bunătățile pământului, există o stare de lucruri, în toate manifestările activității noastre, care dovedește oarecare apatie, ca să nu-i zicem altfel.

Fiecare organ al acestui mare și complex angrenaj economico-social, funcționează domol, fără viață, fără rezultate, par'că ar face-o de silă sau de nevoie. Nu se vede energie, nu se întrezărește țel, nu se simte acel suflu de amplă și efectivă colaborare, iar în timp ce lucrurile merg astfel pe o cale tot mai spinoasă, noi, înșine vinovați, ne întrebăm cu uimire și groază: De ce ??

La noi, vânătorii, „sclavi-amorezi ai Diane și purtători ai culorii verzi“ — (ce calificative sonore!!) — se vede aceeași rea și persistentă situație, aceeași iremediabilă tânjire al cărei rezultat imediat, fiecare din noi e liber să-l controleze; și îmi permit să afirm cu anticipație că-l va găsi, îl va sancționa, îl va condamna la moarte dar... în ultimă instanță, va constata că totuș urmarea nefastă persistă.

E cazul, așa stând lucrurile, să ne întrebăm cari sunt cauzele acestei rele situații a tot ce ține de vânătoare și pe cât va fi posibil să căutăm împreună oarecare soluții.

Există la poporul nostru o tendință de deosebită admirație spre tot ce e tradiție, spre tot ce se moștenește și în această ordine de idei, tendința conser-

vatoare intervine ca un „leit-motiv“ și în organizația noastră vânătoarească.

Dar dacă tradiția e binefăcătoare în domeniul de ordin etnic, limbistic, etc., nu trebuie să uităm că anumite legi vitale ne obligă să luăm parte la evoluția inerentă vremii, la progresul civilizației, să menținem acordul la unison în ampla organizație armonică a statelor ce ne înconjoară.

Câte exemple nu se pot lua și câte fapte nu se pot copia spre binele și progresul familiei noastre vânătoarești !

Dar ne-am învățat cu nărav și va trebui să facem un supra-efort ca să ne scuturăm odată de ceea ce a prins așa de adânci rădăcini în viața noastră de toate zilele.

Spiritul nostru critic, deși nu scăpăm nici o ocazie să-l afirmăm cu sunete de trâmbiță și să-i cântăm osanale, pare a fi pierdut în ultimul timp noțiunea orientării și discernământului, rătăcindu-se din ce în ce mai mult pe drumul greșit al falsei rațiuni, al cărui rezultat imediat e copierea tocmai a ceea ce nu e aplicabil la noi, a ceea ce, în concluzie, nu ne poate aduce decât neajunsuri.

Și mai este încă o cauză:

Schimbarea condițiilor de existență, progresul și rezultatele lui, mai ales în domeniul nostru, în speță, implică prin forța lucrurilor, schimbarea mentalității celor chemați a da directive și dela cari toți așteptăm binefaceri ca Moise mana din cer.

Dar cunoașteți și dv. ca și mine destui confrăți vânători, președinți de organizații chiar, pe cari nu-i poți convinge de binefacerile progresului în materie de vânatoare, chiar dacă a-i încerca cele mai logice tirade oratorice și ți-ai strica coardele vocale.

Cum vreți dv. să ne asimilăm vieții și evoluției progresului, când cârma navei noastre se mișcă tot alături de calea cea bună care duce la realizări civilizate?

Avem energii tinere, vibrante, pasionați și fervenți adepți ai artei vânătoarești *moderne* dar.. pentru simplul motiv că s'au născut cu 20 ani mai târziu, trebuie să-și plece grumazul sub jugul greu al tradiționalismului, al învechitei credințe în noroc.

Ne-am anchilozat într'o leneșă și detestabilă mișcare, ne-am învechit într'o revoltătoare indiferență, ne încăpățămăm în a fi refractari progresului, iar pe deasupra acestei atmosfere greoaie și toxice, cu rezultate funeste tronează atotputernic egoismul și sfidarea confratelui, care nu se poate afirma fiindcă:

Sau n'are tupeu.

Sau nu cunoaște istoria vânătoarei dela Papură-Vodă și până azi, ca să poată alege din ea, da, domnilor, din această tradiție românească, să aleagă, fie, cea mai productivă etapă din toată arhaica ei evoluție și s'o introneze azi, uitând că vremurile și odată cu ele și oamenii s'au schimbat până la completă transformare.

În sufletul fiecăruia din cei tradiționaliști, trebuie să recunoaștem, vibrează încă struna amintirilor, când într'o după amiază de vânatoare se sătura de vânat chiar un confrate mai puțin îndemănat și

utilat cu nu „arsenal“ mai puțin perfecționat ca azi; și în dorul acestor timpuri, își deapănă amintirile și caută să dea viață unor tablouri roase de mușgai, uitând că situația în care i-a așezat împrejurările (și confrății); iar pe deasupra, o lege a vieții în general îi obligă chiar pe cei de demult să se acomodeze timpului de azi.

Colaborarea lor cu a elementului viguros și tânăr în doruri și idei, ar putea betona inițiative și ar putea realiza dezidezate, pentru a căror elaborare s'au sbătut atâția protagoniști, pionieri cari, fără să cunoască sacrificiul, au jalonat traseul, dar rezistența cinică a împrejurărilor i-a redus la o impresiionantă resemnare.

Să nu stăvilim, domnilor, puhoiul viguros al reformei noastre vânătoarești! Să canalizăm ideile tinere și să le luminăm calea, nu să le secăm izvoarele! Să nu uităm că germele progresului, civilizația însăși, își are origina în spontaneitatea unei sclipiri a minții tinere, dar care a fost alimentată și călăuzită la lumina cerințelor din vremurile respective.

Să nu mai trâmbițăm vorbe goale, greu de pus în fapt; să trecem la realizări, prin armonie, lăsând deoparte ura, egoismul și tradiția, în materie de vânatoare.

Când bătrânul sfătos și pașnic va da amical mâna cu tânărul energic și entuziast, când dela dezacordul de azi, vom trece la o armonizare, cu realizări civilizate, atunci, dar numai atunci vom putea culege roadele unei activități raționale pe altarul sacru al Dianei.

CAUZA PENTRU CARE SCADE VÂNATUL NOSTRU MIC

de Căp. I. Iacobi

În articolul meu precedent „O întâmpinare“ am spus hotărât și repet astăzi tot atât de hotărât, că pentru scăderea contingentului de vânat mic, nu putem face vinovate exclusiv răpitoarele noastre cu păr sau aripate, ci din contra, numai în cazuri absolut excepționale scăderea vânatului util cade în răspunderea lor. Astfel, spre pildă, poate că în anumite părți ale țării, în munți, unde lupul și vulpea găsesc încă locuri bune de trai, numărul lor să devie așa de mare încât să nu mai lase loc și liniște vânatului util. Sau încă la vreo fazanerie, unde pe un loc relativ mic este îngrămădit mult vânat util, să se adune și răpitoarele aripate, ulii în special (*Accipiter gentilis* și *Accipiter nisus*) și hereții (*Circus*), cari să împuțineze și să neliniștească vânatul. Dar acestea sunt excepții cari cer măsuri excepționale, de cari nu mă voi ocupa aci. Vreau acum să arunc numai o privire asupra cauzelor generale cari duc la sărăcirea terenelor noastre de vânatoare, fapt care merită, evident, toată atențiunea noastră.

Cred că pentru scăderea vânatului util mic — observată în ultimii ani mai în toate părțile țării, mai cu seamă însă la șes — trebuiesc făcuți vinovați, după cum am mai afirmat-o și altă dată, următorii factori: vânătorul și societățile de vânatoare incorecte și inconștiente, plugarul cu haita lui de câini și agricultura intensificată. Să-i vedem la rând.

1) *Vânătorul și societățile de vânatoare incorecte și inconștiente.*

Iată un capitol despre care rar am citit în Revista noastră. Mi-e chiar teamă ca mulți dintre puținii abonați ai Revistei și acei încă mai puțini cari o citesc, să nu creadă că vânătorul incorect este braconierul, iar că societăți incorecte nici un există. (Excepțiile vor confirma ca întotdeauna regula, și aci). Dar nu-i de loc așa. Braconierul este numai o formă a vânătorului incorect — e drept cea mai urâtă. Ar trebui deci să încep cu el. Mi-a luat-o însă înainte d. Pinteș Ștefan, care vorbește în revista noastră din Ianuarie 1931 despre diferitele forme ale braconajului și tratează acest subiect atât de bine, încât renunț de la început să mai adaog ceva. Recomand tuturor cari nu au cetit până acum acest articol, să-l citească. În ce mă privește, mă asociez întocmai la cele expuse de d-sa. Rezum deci numai pe scurt. Braconier este orice vânător care devine contravenient la legea vânatului. Nerespectând legea de ocrotire a vânatului, vânând prin orice mijloace și în orice timp pentru a-și sătura setea de sânge, el este o răpitoare mizerabilă, care poate — chiar unul singur — să distrugă vânatul mic pe întinderi mari. La combaterea braconajului suntem într'o măsură oarecare ajutați și de Stat, dar această pază ar fi chiar și atunci insuficientă, când păzitorii legali ar aplica legea vânatului cu aceeași conștiință, cu

câtă judecată și dragoste a fost ea întocmită. În prezent însă nici acesta nu este cazul. Atunci ce este de făcut? Paznici particulari. Da. Dar cum spune și d. Pinteș, personalul pregătit lipsește. Dece lipsește? Avem doar o Școală de brigadieri de vânatoare, care, e drept, nu știm nici câți elevi are, nici cum sunt pregătiți acei cari termină această școală. N'ar fi bine oare să citim și noi câte odată în revista noastră vreo mică dare de seamă a acestei școli, nu numai în folosul nostru, ci și în interesul foștilor elevi, vreo mică dare de seamă a unui proprietar de terenuri de vânatoare care a făcut experiență cu paznici absolvenți ai acestei școli? Dar dece rămâne toată lumea mută? Am să vă spun eu dece, care e cauza: este lipsa de interes din partea noastră a tuturor. Căci deși legea vânatului obligă pe toți proprietarii și arendașii de terene de vânatoare să aibă paznici, vă întreb, câte societăți sau arendași particulari sunt oare cari s'au conformat acestui punct? Mai rău încă, societățile de vânatoare cari caută porțițe de scăpare angajând în mod fictiv paznici țărani, chiar și vânători țărani. Așa nu s'a cheltuit nimic și terenul a fost totuși păzit — zic ei. De fapt numărul braconierilor s'a mărit proporțional cu numărul acestor paznici nepregătiți și neplătiți, lipsiți poate chiar de sentimente elementare vânătorești și cari desigur au căutat să-și procure leafă așa cum au știut ei. Care este în această situație remediul? După mine, numai unul: aplicarea legii. Societățile trebuie obligate să ție paznic. Nu sunt? Vor fi. Căci cum puteau fi până acum, dacă nu erau ceruți de nimeni aproape? Ce tânăr putea să-și bată joc de viitorul său, alegându-și o meserie, cheltuind timp și bani pentruca mai târziu să moară de foame? Dar ia să citim și noi în Revista noastră câteva zeci de anunțuri: „căutam un brigadier de vânatoare“, etc. și ați vedea cum ar răspunde acei ce se cred apți pentru acest serviciu. Că nu vor corespunde acei ce se cred apți pentru acest serviciu. Că nu vor corespunde nevoilor? Sunt și eu convins că în primii ani vor fi mulți între ei cari vin numai pentru o leafă fixă și fără multă dragoste. Dar nimeni nu este obligat să ție un om în serviciu, care nu corespunde cerințelor. Cauți altul mai bun. Și dacă există o continuă căutare, așa încât populația să capete încredere în această meserie nouă, vor veni și elemente mai bune în serviciul societăților de vânatoare, iar băeți tineri și voinici vor urma școala pentru a putea concura cu mai mult drept la ocuparea posturilor de brigadieri de vânatoare. Însă noi trebuie să începem. Căci dacă nu facem începutul nu vom avea niciodată paznici buni, iar acele puține societăți sau particulari cari totuși doresc să aibă un paznic de ispravă, vor fi silite să se adreseze paznicilor străini, după cum este astăzi cazul. Știu întâmpinarea ce mi se va aduce: societățile sunt sărace, nu au bani. Domnilor, nu este adevărat, iar dacă este, nu trebuie să mai ție. Căci fiecare societate trebuie să-și facă bugetul și în raport cu acest buget trebuie să determine cotizația anuală a membrilor. În acest buget trebuie trecută și leafa paznicului sau a paznicilor — și atunci vor fi și bani pentru ei. Cunoșc bine o societate de vânatoare mică, de 50 membri, care deja de 2 ani de zile are un paznic adus de departe, plătit cu 36.000 lei anual, în bani, plus locuință, lemne, haine, prime, etc., iar cotizația anuală a membrilor nu este decât de 600 lei. Beneficiul unui bal dat de societate în cursul lunii Ianuarie a fiecărui an completează bugetul, pentruca societatea să poată să facă față tuturor cheltuelilor. Iată o societate care a știut să rezolve problema cea mai grea — a banilor — într'un

fel ca, pe de o parte, legea să fie satisfăcută, iar pe de altă parte să nu grezeze nici prea mult punga membrilor în general săraci — și peste toate a realizat o pază serioasă a terenurilor ei, pază a cărei eficacitate este natural cu atât mai mare, cu cât paznicul este mai destoinic, curajos și conștiincios. Imediat lângă această societate, o altă societate de 2 ori mai mare, nu are nici un paznic, cotizația anuală a membrilor este numai de 300 lei, iar din excedentul rămas anul trecut, societatea a dat, anul acesta, membrilor săi, în mod gratuit, câte un kgr. de pulbere. Iată două mentalități cari diferă între ele printr'o întreagă conștiință vânătorească. După cum această societate relativ mică a găsit soluția și bani pentru a angaja un paznic și să-l plătească cu o leafă mai mare, chiar decât a unui învățător la sat, vor putea asolut toate societățile din această țară să urmeze exemplul acestei societăți, cu sediul de altfel într'o regiune săracă, — dacă există bunăvoință și dacă societatea este condusă de adevărați vânători, cari se gândesc și la viitor. Căci numai o pază eficace poate să stârpească braconajul. Dar după cum vom vedea mai târziu, meseria brigadierului de vânatoare nu esete numai de a concura la paza terenului, ci este în special de a duce la îndeplinire dispozițiunile pentru protecția vânatului date de președinte și comitetul de conducere al societății, și de a veghea ca aceste dispozițiuni să fie respectate de toți. M'am oprit nițel cam lung la chestiunea combaterii braconajului, pentrucă sunt de acord cu d. Pinteș că e greu realizabilă, dar nu de ne-realizat. Cu puțină bunăvoință din partea tuturor, imposibilul de azi devine mâine posibil.

Trecem acum să examinăm alte feluri de incorectitudini vânătorești. Căci dacă vorbim de un vânător incorect nu trebuie să ne gândim imediat la braconaj, această urâtă formă a incorectitudinii, care de fapt este egal cu furtul ordinar și tâlhăria la drumul mare, ci încă la greșeli mai mici, la călcarea unor legi nescrise, dar sancționate de vânătorii din toată lumea, și a căror nerespectare contribuie și ea într'o măsură oarecare la scăderea vânatului. Sunt legi cari sunt dictate de un bun simț vânătorească, ce nu se declară satisfăcut cu o simplă ucidere a vânatului, ci din contră, tocmai felul cum a fost ucis vânatul, greutatea învinse, lovitura grea aplicată, conștiința împăcată că vânatul a murit repede și fără chinuri mari, toate acestea sunt condiții fără de cari bucuria pentru vânatul ucis și trofeul câștigat nu este completă. Este așa dar, vânat căruia vânătorul se adresează cu glonțul. Nu numai pentrucă este mare și n'ar fi de doborât cu alice, nu, cocoșul de munte, dropia, căpriorul și altele ar cădea și cu alice mari, ci este un fel de distincțiune ce acordă vânătorul acestui vânat mare și nobil. Cine se abate dela această regulă devine incorect. O altă incorectitudine este dacă vânătorul trage la distanțe prea mari, atât de mari încât nu mai poate observa în condițiuni mulțumitoare dacă vânatul a fost lovit sau nu, și nici efectul glonțului sau a alicelor nu mai este suficient nici pentru a doborî vânatul pe loc, nici pentruca să producă o rană suficientă care să ne ajute în urmă la căutarea vânatului care, în caz de negăsire, urmează să moară undeva, în chinuri grozave. Câți vânători nu sunt cari se abat dela această regulă chiar și la vânatoarea de iepuri, vânători cărora lăcomia le-a zăpăcit capul și cari nu aduc acasă decât o mică parte din vânatul împușcat, restul rămânând pe câmp suferind și bolnav, până se îndură răpitoarele de el. N'ar trebui să depășiți niciodată 200—300 m. la vânatul mare cu glonț și 60 m. cu alice. Vânatul rănit

trebuie întotdeauna căutat. Fie el mic sau mare, prepețită sau dropie, iepure sau cerb. Singur, vânătorul nu poate să satisfacă această regulă. Ii trebuie un câine bun, care este însoțitorul nedespărțit al vânătorului corect. Găsirea vânatului rănit va fi atunci aproape întotdeauna posibilă, natural dacă distanța de tragere n'a fost kilometrică. Este o incorectitudine de neiertat dacă vânătorul împuşcă iepuri în culcuș, sau trage în potârnichele grămădite pe jos. Un astfel de vânător n'are dreptul să se plângă de scăderea vânatului, căci numai el este de vină. Vedeti dar, camarazi vânători, un șir întreg de incorectitudini, cari contribuie și ele, unele mai mult, altele mai puțin, la scăderea contingentului de vânat, atât de plâns de noi toți. Iar societățile de vânătoare cari tac la aceste abateri ale membrilor, trebuie considerate, și ele, ca incorecte. Nu sunt? Ba da, din păcatele noastre, chiar prea multe. Știu societăți unde la goane, mistreții sunt primiți cu poșuri; unii poate cad, mulți se duc alicii pentruca pe urmă, undeva, într'o mlaștină din fundul codrilor să-și dea sufletul. Și alte societăți, cari admit în fiecare toamnă la goane să se împuște țapi și căprioare cu glonț sau cu alice, indiferent cum, țapi fără trofee, căprioare cu pui în burtă — o friptură a la măcelar! Mirosul fripturii pregătită cu toate finețele artei culinare înlocuiește la acești vânători și trofeul și farmecul unei vânători corecte, e drept, mult mai anevoioasă. Tristă mentalitate. Scapă-ne, Doamne, de ea!

Mai dăunătoare chiar decât incorectitudinea este pentru protecția vânatului nostru util, inconștiența și lipsa de conștiință a vânătorilor sau a societăților de vânătoare. D. Maior C. Rosetti-Bălănescu, în articolul d-sale „O disciplină personală”, publicat în Nr. 1/1931 al Revistei noastre, tratează pe larg o aberațiune a unei patimi împerechiată cu neștiința sau cu lipsa de conștiință, lăcomia. Care dintre acei cari au citit acest articol nu s'au simțit cu musca pe căciulă? care dintre noi nu a avut măcar odată în viața lui de vânător, dorința de a stabili un record, ca să întrebuițez un cuvânt atât de semnificativ timpului nostru? Și toate acestea pe spinarea vânatului și în dauna însăși a vânătorului — acest efort făcut pentru a stârni admirația profanilor, căci între vânători n'ar trebui acest procedeu decât să producă indignare. Dacă la unii vânători lăcomia este numai boală de tinerețe, prin care unii trec mai repede și alții mai încet, spre paguba vânatului util, la unii devine o boală incurabilă, pentrucă — ca să vorbesc ca Hermann Löns — acești vânători în trupul lor în loc de inimă au un portofel. Acolo unde sunt astfel de vânători societățile de vânătoare trebuie să intervină, limitând numărul de piese pe categorii ce pot fi împușcate de un vânător la o eșire în teren. Dar și în toate celelalte societăți unde se observă o oarecare goană după cifre de record nu este rău dacă societatea intervine la timp, pentrucă așa cum suntem azi, disciplina impusă va da roade mai sigure, cea de bună voce fiind mai greu realizată. Dar aceste restricțiuni impuse de societăți membrilor lor, poate să devină actuală nu numai pentru a înfrâna lăcomia personală a vânătorilor, ci și pentru a putea oarecum limita, chiar cât de gav, numărul pieselor de ucis dintr'un fel de vânat, într'o perioadă de vânătoare. Căci societățile de vânătoare, ca și toți vânătorii proprietari de terene de vânătoare, sunt datori în interesul lor personal să fie preocupați mereu de modul cum să sporească sau cel puțin să mențină contingentul de vânat. Dar cât nu se păcătuiește în această direcție! Câți vânători, câte societăți nu sunt cari s'au plâns, și se plâng, că nu sunt iepuri,

că nu sunt potârniche, fără ca să ia măsuri de îndreptare. Nu știu oare că sunt remedii cari stau la îndemâna lor și numai a lor? Nu au curaj să le aplice pentru a nu-și pierde popularitatea? Pentru ca să am vânat, ca vânător proprietar, ca societate de vânătoare, trebuie să-mi administrez terenele mele de vânătoare întocmai ca o moșie. Trebuie să știu ce am, pentruca pe urmă să mă hotărâsc ce pot să împușc, ținând seamă de toate împrejurările cari cer și ele tributul lor în vânat (branocaj, câini hoinari, iarnă grea, primăvară umedă, inundații, răpitoare). Numai astfel se poate menține și chiar spori contingentul de vânat. In cele ce urmează am să dau un exemplu pentru iepuri. Am ales iepurii pentrucă numărul lor scade din an în an mai simțitor, îngrijorând lumea vânătorilor. Să admitem că un teren de vânătoare a intrat în primăvară cu 300 iepuri. Să scadem din acest număr 20% pierderi, rămân 240. In mod normal o să fie cam 100 de bărbați și 140 femele. In regiuni unde se practică mult vânătoarea la picior proporția între bărbați și femele, pentrucă ele lasă pe vânător să se apropie mai mult, pe când iepuroii sar mai de departe, scăpând astfel vânătorului. Pentru fiecare femelă se poate socoti 6—10 pui. Restul cade victimă împrejurărilor potrivnice. Să socotim numai 6, ținând seamă de numeroșii câini hoinari dela noi din țară, mai numeroși ca în alte părți. Așa dar, la începutul vânătoarei vor fi $840 + 240 = 1080$ iepuri, dintre cari se vor împușca 700, așa că rămân 380 pentru anul viitor, deci contingentul de iepuri este mărit, față de anul precedent, cu 80. O să mi se răspundă, socoteală foarte frumoasă pe hârtie, dar în practică? E drept, în practică este mult mai greu. Totuși e posibilă, mai cu seamă acolo unde este un singur proprietar, care cunoaște terenul bine. Greutate este în special în a cunoaște, cât de exact, numărul iepurilor rămași după închiderea vânătoarei. Acest recensământ al iepurilor rămași se poate face foarte bine primăvara, în timpul împerechierii pentrucă iepurii atunci nu stau în culcuș ci sunt în veșnică mișcare. Așa că mai cu seamă la câmp se poate stabili numărul lor, cel puțin aproximativ. In păduri e mai greu, acolo rezultate mai bune va da pânda de seară. Intrucât iepurii țin un drum regulat pentru a ieși din pădure la câmp, greșeala în recensământul făcut în diferite locuri și în diferite seri nu va fi prea mare. In general stabilirea contingentului de vânat după închiderea vânătoarei cade în serviciul paznicilor de vânătoare. Fiind toată ziua pe câmp, fără ca gândurile lor să fie preocupate de altceva, înarmat cu nițică dragoste de meserie și conștiință pentru serviciu, datele culese de ei pot să ne servească ca bază. De altfel rezultatele ne vor spune dacă socoteala de acasă s'a potrivit cu cea din câmp. Dacă nu corespunde, adică dacă se va stabili că numărul acordat pentru împușcare a fost prea mare, n'avem decât să reducem acest număr. Recensământul făcut de paznic în fiecare primăvară ne va spune când acest număr a fost ales just. Urmând câțiva ani în șir acest procedeu, paznicul, sau chiar câte un membru mai interesat de buna gospodărie a terenurilor de vânat, vor căpăta o prețioasă practică în chestiuni de recensământ, iar rezultatele lor vor fi cât se poate de apropiate de adevăr, așa că socoteala de mai sus se va potrivi foarte bine. Cu cât mai întins este braconajul și cu cât sunt mai mulți câini hoinari, cu atât e de socotit mai mic numărul de pui pentru fiecare femelă. Cu cât mai eficace va fi lupta noastră în contra braconajului și a câinilor hoinari, cu atât mai mici vor fi pierderile

(ce nu trebuiesc însă niciodată socotite mai mici ca 10%) și cu atât mai mare numărul de pui la o femelă. Deci înainte de a țipa că braconajul, câinii și răpitoarele distrug vânatul, trebuie să luăm noi, cei pe care ne doare mai mult, măsuri de îndreptare, și numai concomitent cu ele, vom lupta și contra celorlalte neajunsuri.

Raportul între sexe poate să fie și el foarte dăunător unei înmulțiri normale a vânatului. Am spus mai sus, că la vânătoarea dela picior a iepurilor, vânătorul împușcă mai multe femele decât bărbați. De aci poate decurge o disproporție între sexe, în dauna noastră. Idealul este un iepuroi la 4 iepuroaice. La goanele de iarnă se poate ușor stabili care este raportul între sexe, ținând seama de el, pe de o parte interzicând vânătoarea de iepuri la picior și organizând numai goane la iepuri, cari în orice caz și în toate împrejurările sunt de preferat. Nu numai pentru că la goane ambele sexe se împușinează la fel, ci și pentru că liniștea pe fiecare teren e turburată numai odată pe an, știut fiind că pe o porțiune de teren anumit nu se poate organiza decât numai o singură goană într'un sezon de vânătoare. Unde nu se va renunța, sau membrii nu vor să renunțe, la vânătoarea iepurilor la sărite, trebuiesc înființate rezerve. În diferite locuri ale unui teren de vânătoare, apte pentru a găzdui tot felul de vânat în cele mai bune condițiuni, vânătoarea va fi închisă pentru tot anul. Astfel de locuri rezervate trebuiesc să fie destul de mari, câteva zeci sau sute de hectare, așezate pe cât se poate de centrul terenului de vânătoare, ușor de recunoscut de către vânători și bine păzite. În general aceste terenuri de rezervă trebuie să aibă cel puțin o întindere de 5—10% din întreg terenul de vânătoare.

re. Societățile de vânătoare cari arendează terenuri în diferite comuni, trebuie să aibă grijă ca pe terenul fiecărei comuni să existe o astfel de rezervă. Este nevânătorească de a popula un teren de vânătoare în dauna unui teren vecin.

Iernile grele, cum a fost spre pildă iarna 1928/29, devin dezaastroase pentru orice fel de vânat, fiindcă moare de frig și de foame. Vânătorul trebuie să aibă grijă să instaleze locuri de hrană pe teritoriul său, unde vânatul să găsească ce-i lipsește. Însă fără o serioasă pază proprie, acest lucru nu numai că este inutil, dar este chiar și dăunător. Căci la fiecare astfel de loc se va instala câte un braconier, făcând din acel loc de învioreare al vânatului slăbit, un abator ordinar. Și totuși acetse locuri unde vânatul găsește în zile grele puțină hrană sunt tocmai pentru vânatul mic absolut necesare. Dacă societățile de vânătoare nu vor putea să-și asigure o pază bună a terenurilor, nici ocrotirea vânatului nu se va putea face cum trebuie.

Cu cele de mai sus vreau să închei acest capitol. Poate că am putut convinge pe câte un camarad vânător, cât de mult de făcut mai avem, până vom avea dreptul să cerem, cu toată seriozitatea și cu toată energia, celor în drept, să ne sprijine și ei. Căci dacă vânătorul, dacă societățile de vânătoare nu au făcut încă nimic, în majoritatea lor, pentru a opri scăderea contingentului de vânat, nu au nici dreptul moral să ceară măsuri de îndreptare de la alții — mai puțin interesați și preocupați cu alte treburi. O gospodărie sănătoasă a terenurilor noastre de vânătoare, iată soluția, pentru care nu avem nevoie de sprijinul nimănu. Mijloacele sunt la îndemâna noastră. La muncă.

SE POATE STABILII VÂRSTA CĂPRIORILOR DUPĂ DINȚI ?

de Maior Schneider-Snyder Roland

Adeseori sunt întrebat dacă se poate stabili cu certitudine vârsta căpriorilor și după care criterii: după dinți sau după coarne ?

După cartea lui Diezel „Niederjagd“ care a fost tradusă în ungurește și complectată în raport cu situația noastră din Ardeal, respectiv Carpați, de concetățeanul nostru brașovean d. dr. dr. Carol Nica, intitulată „Vânătoarea vânatului mic“, următoarele. „Se poate stabili vârsta căpriorului până la un an și jumătate după dinți ? Călăuzit de teoria lui Diezel, d. Nica, observând dinții căpriorilor vii, în decurs de 27 ani, s'a convins că teoria aceasta corespunde cu realitatea. Puțin timp după nașterea căpriorilor, cresc în falca de jos 8 dinți premalari iar în falca de sus și jos, câte 3 malari. În luna Septembrie crește măseaua a patra, iar în luna Octombrie măseaua a cincea, care în luna Noembrie este tot atât de mare cași celelalte măsele. Pe la sfârșitul lui Octombrie — începutul lui Noembrie, căpriorul pierde cei doi dinți premalari de mijloc și îi cresc alți doi premalari mai lungi și mai lați cari se înnegresc, având și niște brazde mici longitudinale. Ceilalți doi dinți premalari, căpriorul îi schimbă în luna Februarie a anului următor, astfel că în cursul unui an, dinții premalari de lapte sunt

înlocuiți. În a douăsprezecea lună a vieții lui, îi crește măseaua a șasea în ambele maxilare. În acest timp (cu o diferență de 3—4 săptămâni mai târziu) schimbă și malarii creșcuți întâi. Măselele 4—5—6 sunt permanente, ele se înnegresc, mai bine zis iau o culoare maron negricioasă. Astfel căpriorul intră în iarna următoare cu astfel de dinți. Arareori și numai în cazuri sporadice, se găsesc la căprior și colții.

În 1925, cu ocazia expoziției de vânătoare din Brașov, aranjată de prietenul nostru renumitul vânător Petru Popovici, s'a putut vedea colecția d-lui Orchowsky, care a dovedit această teorie în mod aplicativ și cât se poate de complect.

După coarne, ne putem călăuzi pentru a hotărî vârsta, numai cu aproximație. La căpriorul pui, în luna patra a vârstei sale, se poate observa că în locul viitoarelor coarne fruntea crește și apar două coarne mici, care se dezvoltă în cursul iernei, acoperite fiind cu piele pe care apoi o cojește. În Ianuarie—Februarie, căpriorul leapădă aceste coarne, care sunt așa de mici, încât nu se pot găsi nici la căpriorii ținuți în grădină. La căpriorul puțin desvoltat, nu mai cresc aceste cornite ci numai rozele acoperite de asemenea cu piele. Primele coarne cresc în primă-

vara, următoare nașterii și sunt cojite de pielea protectoare în Mai—Iunie. Ele sunt foarte puțin perlate ci mai mult brăzdate în lungime și de culoare deschisă. În luna Decembrie, aceste coarne cad, iar noile coarne se dezvoltă în decurs de trei luni, fiind complet dezvoltate în luna Mai. Aceste coarne sunt de culoare mai închisă și după regiune, mai mult sau mai puțin perlate.

În toamnă, la sfârșitul lunii Noembrie aceste coarne cad din nou și se dezvoltă în aceeași perioadă de timp ca cele precedente. În mod normal aceste coarne au trei ramuri și cad tot în Noembrie sau și mai curând, cum este cazul la căpriorii bătrâni care în mod normal le leapădă în cursul lunii Octombrie.

Baza osoasă a coarnelor la căpriorii tineri este lungă, pe când la căpriorii bătrâni este mai scurtă și se scurtează din an în an, rozetele coarnelor sunt apropiate și se măresc în fiecare an până se împreună în multe cazuri.

În raport cu starea fizică, cu vârsta, cu hrana mai mult sau mai puțin abundentă, cu regiunea, clima, temperatura din timpul ernei, coarnele sunt mai mult sau mai puțin dezvoltate, înalte, perlate, etc.

Înălțimea coarnelor de 25—30 cm. (autorul a vânat în Iunie 1930 un țap cu coarne de 30 cm. lungime și distanța între coarne 19 cm.) de obicei nu sunt prea groase și nici rozetele nu sunt prea mari afară de cazuri extrem de rare. Coarnele pot avea până la 4—5 ramuri (fiecare corn în parte) sunt însă tot așa de rare aceste exemplare cași acelea ale căror ramuri în creștere, iau forma unei cruci.

Din cele arătate mai sus reiese deci că la stabilirea vârstei, ne ajută foarte puțin coarnele.

Căpriorii cu coarne frumoase, capitale, nu se pot găsi în regiune muntoasă, ci în cele deluroase, nu

în regiunea bradului sau pinului ci în cea a stejarului și fagului, deci în regiunea unde căpriorul găsește multă hrană bogată în fosfați, etc. și unde nu are de suferit prea mult din pricina iernei aspre.

În regiunea Carpaților trăesc cei mai solizi căpriori din Europa, care întrec cu mult, atât în ce privește calitatea coarnelor, cum și ca greutatea corpului, pe cei din Austria, Germania, etc., pe care dacă i-am compara cu ai noștrii îți face impresia de degenerați. Numai căpriorul din Bosnia se apropie din aceste puncte de vedere de al nostru.

Căpriorii din regiunea Piatra Mare, Valea Timișului, Christianul, Valea Prahovei, au coarnele în genere puțin frumoase ca formă și perlaș, având rozete și coarne mijlocii; pe când coarnele căpriorilor din regiunile Apața, Rotbar Maerus, Trei Scaune — regiune deluroasă cu stejar și fag, având clima mai favorabilă pentru căpriori — au în general coarne goase, bine perlate cu rozete mari.

S'a constatat că piesele aflate pe terenu cuprins pe o rază de 50—60 km. având ca centru Brașovul, sunt mult superioare din pricina climei, altitudinii, hranei, etc. Dovada a fost adusă cu ocazia expozițiilor aranjate în anii 1922—1927—1929 de d. Petru Popovici la Brașov, cu un material foarte bogat din regiunile arătate.

Profit de ocazie să propun din nou vechea mea idee, adresând rugămintea d-lor Nedici și Săulescu, să aranjeze la București o expoziție de vânătoare, cu materialul extrem de bogat în trofee, ce posedăm în țară ca cerbi, capre negre, căpriori, urși, etc., cu care vom întrece „GRÜNE WOCHE“ și „IPA“ a Germaniei.

Această expoziție, după părerea mea și a altora, ar reprezenta o senzație Europeană, bineînțeles sistematic pregătită și bine aranjată.

DIN STUDIUL PASĂRILOR

de LEON PROCA

VASTELE și interesantele probleme cari fac obiectul ornitologiei nu sunt numai pentru ornitolog de valoare mare, ci concepția modernă a vânătorului cuprinde și cunoașterea mai detaliată a vieții sburătoarelor. Fiindcă cu cât vom poseda mai multe cunoștințe în domeniul cutărei sau cutărei pasări cu atât iubirea pentru natură crește în noi și prin această vânătoarea devine mai atrăgătoare. Evident, că această „cunoaștere“ a felului de a trăi nu vrea să însemneze, ca să ne împănăm creerii cu cifre, date și a. m. d. — cei cari dispun de timp o pot face spre fala lor, — ci în linii generale să aducem vânătorul român în situația de a-și putea însuși cunoștințele necesare spre a distinge în sbor o pasăre de cealaltă, de a opina cu aproximație asupra ouălor găsite în trun cuib, a cunoaște numirea românească a pasărilor din regiunea unde vânează etc.

În cele ce urmează voi încerca să expun succint, ouatul și clocitul pasărilor în general, insistând asupra numărului ouălor, greutate și formă, culoarea ouălor, timpul clocitului etc. la *viețuitoarele aripate cari interesează pe vânătorul român.*

Oatul și clocitul sunt două probleme ale studiului aripate, relativ clarificate și explicația o găsim în faptul, că acești doi componenți ai reproducției au loc într'un spațiu determinat și deci mai accesibil omului.

Cu totul altfel trebuie privită migrațiunea, un capitol ce pretinde încă cercetări meticuloase, studii perseverente și cheltuială de timp și mijloace materiale spre a fi așezat pe baze pozitive și greutatea mai rezidă în faptul că anumite considerente de ordin psicho-fiziologic trebuie avute în vedere și cari sunt particulare individului sau unui grup de indivizi.

Imperecherea abia terminată, începe construirea cuiburilor la care lucrează fără întrerupere numai bărbatul sau numai femeia, sau bărbatul aduce materialul și femeia construiește, sau bărbatul le construiește și femeia modelează numai interiorul ș. a. m. d. Dar sunt pasări între răpitoare, cari se împerechează după ce au construit cuibul.

Regiunea și locul sunt alese conform cu caracterul și felul de trai al fiecărei aripate în pădure pe pomi, în scorburi; pe câmp în gropi și mici afundături; în părușe sau pe apă, fixe și plutitoare; în munți pe stânci și în văgăuni; în apropierea așezărilor omenesti în coșuri, turnuri, grajduri etc. Unii indivizi nu clădesc de loc, cum este *cucul* iar alții revenind în acelaș loc își repară numai cuiburile din anul precedent sau ocupă pe ale altora. Într'un cuvânt, nu am putea găsi loc în natura liberă, unde sburătoarele să nu-și așeze locuințele lor și aceste locuri coincid de obicei cu „centrul de

activitate" al fiecărei pasări, căutând a le doși cât mai mult de vederea dușmanilor sau a le scoate din drumul acestora.

Conștiințiozitatea pe care o depun unele sburătoare în construirea cuiburilor este de admirat; altele adună găteji uscate, vreascuri deasupra cărora sar pentru a le bătători, galinacele și pasările de mlaștină ouă pe o frunză sau pe iarbă dintr'o gropiță; ciocanitorile sfredelesc găuri în copacii uscați; multe țes din lână, șpăr de cal, vită sau porc pungă impenetrabile: hârtie, sdrențe, blănuri dela animalele sfâșiate sau răpitate, fân, pae, băligar, sunt tot atâtea materiale pentru construcția cuiburilor. Fa-

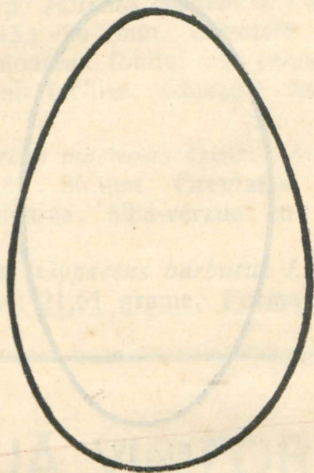

Fig. I.

lansterul lui Fourier și Noua-Armonie a lui Owen le găsim practicate de pasări cari depun ouăle într'un cuib comun și mamele clocesc pe rând sau construiesc cuiburi mari despărțite în compartimente sau în fine altele adaptează cuiburile lor în pereți cuiburilor mari. Spiritul de asociație îl mai găsim la *vulturul pleșuv*, unde perechile se unesc și își fac mai multe cuiburi laolaltă.

Dorința de confort a unora face ca pe lângă cuibul de clocit să mai clădească un altul, mai puțin artistic, pentru locui.

În general materialul de construcție este transportat în cioc cu excepția răpitoarelor cari în majoritate fac aceasta cu ghiarele, iar locurile și le aleg de obicei în pădure pe arbori înalți sau vârfuri cu „comandament” și observație bună.

Între terminarea cuibului și ouat nu se poate distinge vreun interval, căci acestea abia terminate, găinile depun ouăle zilnic câte unul, rareori cu întrerupere; *viesparul* depune ouăle cu întrerupere de câteva zile. Ouatul are loc în mod obicinuit în primele ore ale dimineții.

Instinctul de conservare a făcut ca pasările cari sunt mai mult expuse a cădea pradă dușmanilor, fie aceasta din cauza locurilor expuse în cari își depun ouăle fie în urma ușurinței cu cari sunt prinse pe ele, fac un număr mare de ouă. Numărul ouălor variază între 1 și 22 de diferite forme și mărimi. Mărimea nu este însă proporționată cu corpul pasării, iar cât privește forma, O, des Murs distinge șase; personal am adaptat numai patru, fiindcă două din acele forme exterioare (ogivală și ci indrică) nu sunt atât de caracteristice și de multe ori nici nu se pot deosebi de celelalte. Dealtfel deosebiri impuse prin diferențieri ce apar la o examinare prea amănunțită îngreuiază studiul și se uită ușor.

Aceste patru forme ar fi: 1) forma ova'ă, 2) sferică, 3) de pară, 4) eliptică. (Vezi Fig.)

Culoarea ouălor este adaptată mediului înconjurător; culorile vii sunt exclusive, afară de câteva pasări africane și asiatică, unde găsim roșu verde etc. Ouăle sunt monocoloră și multicoloră. Cele într'o singură culoare — destul de puține — sunt verzi, sur deschis spălăcit

(astur palumbarius), alb-cenușiu (heretele alb), alb-gălbui (vulturul pleșuv sur). Cele mai multe ouă însă sunt acoperite cu pete de diferite forme, uneori foarte variate, având o culoare de fond din cele de mai sus, sau alb, verde, gri, cafeniu, galben de intensitate variabilă. Aceste, pete, — pentru pasările care ne interesează, le putem împărți în:

1. puncte,
2. pete poligonale, neregulate,
3. pete șterse (lasă impresia, că oul ar fi făcut în direcția axei lungi),
4. pete cețoase,
5. fibre subțiri.

Semnele de mai sus le putem găsi singurate sau întrunite unele cu altele și pot acoperi întreaga suprafață a găoacei sau numai parțial. Parțial stropit, marmorat sau murdărit este în mod obicinuit un pol al oului cu deosebire cel opus, adică baza sau ambele capete. Pe lângă culoarea exterioară, spărgând oul și ținând în fața unei lumini intense o frântură de goace prin partea interioară se mai deosebește o coloratură.

Greutatea oului pasărilor noastre variază între 1 gr. și 24 grame.

O clasificare a ouălor după valoare și alte semne distinctive ținându-se seamă de diferite familii, clase și specii de sburătoare e foarte grea din pricina lipsei de criterii asenuitoare și bine distincte deși o astfel de împărțire ar ușura mult oologia.

La pasările cari trăesc în poligamie clocitul rămâne în sarcina femeii, pe când la celelalte bărbatul ajută fie numai aducând hrană femeii, fie că ia parte efectiv în timpul cât femeia nu e pe cuib. Cea mai mare parte din timpul clocitului este încredințată însă femeii, care în ultimele zile renunță chiar la hrană. Tot în ace. sta ultimă perioadă căldura corpului pasărilor crește foarte mult și ea este maximă la pasările de baltă. Și între pasările de uscat la vulturul bărbos (penajul contribuie). Mamele zac atât de neclintite pe cuib în aceste zile încât multe au putut fi prinse cu mâna, iar altele se depărtează de pe cuib numai când pericolul e iminent pentru ca în momentul următor să revină.

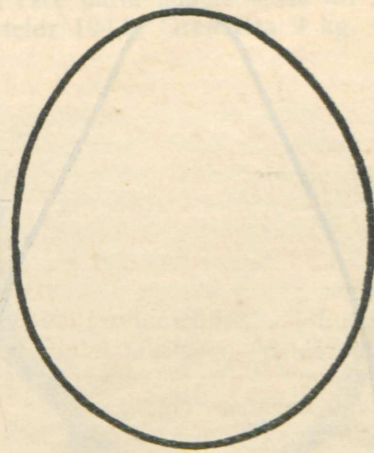

Fig. II.

Această expunere fiind terminată voi începe cu tabloul pasărilor aflătoare la noi, indicând pentru fiecare — în limita precizărilor — numărul ouălor, dimensiunile (diametrul longitudinal și transversal), greutatea, forma, culoarea, participarea femeii și bărbatul la clocit și în fine timpul clocitului. Evident, deviările dela aceste cifre și date sunt frecvente totuși pentru a oferi vânătorului un ghid — cât de modest — am luat mediile lăsând, în toate punctele de vedere, extremele la o parte.

Șoimul (*falco sacer Gm.*) 3-4-5 ouă; a, diametrul longitudinal 54 mm, diametru transversal 40 mm b.)

52 : 42 milimetrii. Greutate : 4,76 grame. Forma : sferică (figura 2). Culoarea : fondul galben închis, stropi pe toată suprafața și pete poligonale și sterse dese cafenii. Clocește bărbatul și femeia. Timp de ciocit 21—25 zile.

Șoimul călător (*Falco peregrinus Tunst*) 4—5 ouă ; dimensiuni : a.) 54 : 40 mm ; c.) 52 : 39 mm ; d.) 50 : 41 mm. Greutatea : 3,87 grame. Forma sferică. Culoarea : fondul galben închis, pete șterse pe toată suprafața cafenii-roșii închise. Clocește bărbatul și femeia 21 de zile.

Șoimul rândunelelor (*Falco subbuteo Linnè*) 2-3-4 ouă ; dimensiuni : a.) 43 : 33 mm ; b.) 41 : 33 mm ; c.) 42 : 34 mm. Greutate 1,98 grame. Forma : sferică. Culoarea : fondul alb murdărit cu pete șterse și poligonale cafenii închise sau deschise. Clocește femeia, bărbatul hrănește 21 zile.

Șoimul pitic (*Falco aesalon Tunst.*) 3—4 ouă ; a.) 39 : 27 mm ; b.) 39 : 30 mm ; c.) 39 : 31 mm ; d.) 38 : 29 mm e.) 39 : 30 mm ; greutate 1,51 gr. Forma sferică. Culoarea : fondul galben deschis marmorat cu pete șterse și poligonale, stropi, roșii deschis, închis, cafenii cafeniu și fibre negre. Clocește femeia, bărbatul o hrănește 16 zile.

Vulturul (*Falco tinnunculus Linnè*) 5 ouă ; a.) 34 : 29 mm ; b.) 35 : 28 mm. Greutate 1,32 grame. Forma când ovală (fig. 1) când sferică. Culoarea : fondul alb-gălbui, galben sau roșu cu stropi cafenii deschis, pete șterse cafenii închise și fibre negre. Timpul și dacă clocește femeia, neprecizate.

Observație. Găoacea subfamiliei Falconinelor privită prin partea interioară e galbenă.

Gae roșie (*Milvus milvus L.*) 3-4 ouă ; a.) 55 : 45 mm ; b.) 58 : 44 mm. Greutate : 5,37 grame. Culoarea : fondul alb—galben—verde cu fibre puține negre și cafenii deschise, pete poligonale cafenii deschise rare. Forma sferică. Timp de ciocire neprecizat ; cam 21-25 zile.

Gae neagră (*Milvus migrans Boddaert*) 4 ouă ; a.) 55 : 45 mm ; b.) 58 : 44. Greutate : 4,62 grame. Forma sferică. Culoarea : fondul alb-verzui cu fibre fine cafenii deschise, rare.

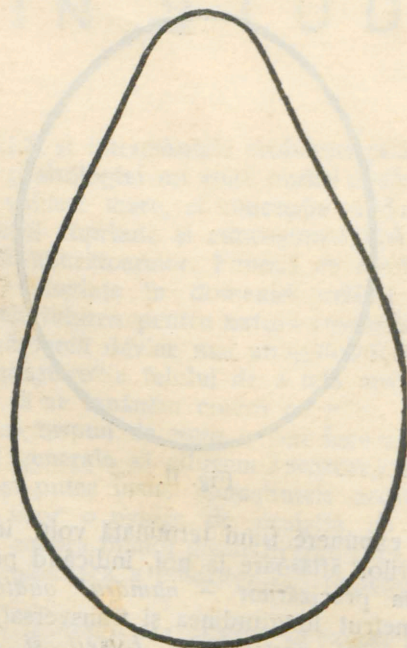

Fig. III.

Viespar (*Pernis apivornis L.*) 2 ouă ; 50 : 40 mm. Greutatea : 3,65 grame. Forma sferică. Culoarea : fondul galben acoperit pe toată suprafața cu pete poligonale mari negre, cafenii închise și deschise așa încât culoarea de fond abia mai apare ici colea. Clocesc ambii. Timp neprecizat.

Acvila pescar (*Pandion haliaetus L.*) 3—4 ouă ; a.) 62 : 45 mm ; b.) 64 : 48 mm ; d.) 63 : 47 mm. Greutate : 6,45 grame. Forma ovală. Culoarea : fondul alb-gălbui cu pete poligonale mari și multe cafenii-roșii închise și deschise. Clocește femeia iar bărbatul aduce hrană.

Cudalb (*Haliaetus albicilla L.*) 2 ouă ; 67 : 56 mm. Greutate : 13,33 grame. Forma sferică. Culoarea : albă cu pete puține albe-gălbui. Clocește numai femeia, bărbatul hrănește : 35—40 de zile.

Observație. Găoacea păsărilor de mai sus privită pe dinnăuntru e verde deschisă.

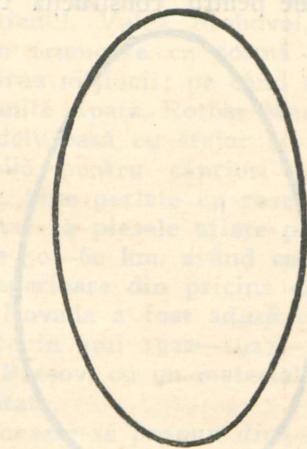

Fig. IV.

Șerpar (*Circaetus galicus Gm.*) ou ou ; Dimensiuni 74 : 58 mm. Greutate 9,5 grame, Forma sferică Culoarea : fondul alb nepătat. Clocește bărbatul și femeia 28 de zile.

Surlița bueto ferox Gmel.) 3—4 ouă ; 57 : 47 mm. Greutate : 6,6 grame. Culoarea : fondul alb-gălbui-verzuiroz cu pete poligonale galbene închise, cafenii în special către unul din poli.

Surlița încălțată (*Archibuteo lagopus Brün.*) 2—4 ouă ; a.) 56 : 44 mm ; b.) 53 : 43 mm ; c.) 59 : 43 mm. Greutatea : 4,94 grame. Forma ovală. Culoarea : fondul alb—verzui cu fire cafenii. Timp de ciocit 21 zile.

Acvila de munte (*Aquila chrysaetus L.*) 1—2 ouă ; a.) 78 : 58 mm ; b.) 75 : 50 mm ; c.) 80 : 60 mm. Greutate 13,19 grame. Forma ovală. Culoarea : fondul alb cu pete șterse cafenii în lungul axei celei mari mai dese către polul obtuz cu pete poligonale cafenii închise egal repartizate Clocește 30 de zile numai femeia.

Acvila imperială (*Aquila melanaetus L.*) 3 ouă ; a.) 72 : 55 ; b.) 73 : 55. Greutatea 11,4 grame. Forma ovală. Culoarea : albă—cenușie cu pete cețoase sau pete poligonale cafenii deschise. Clocește numai femeia 43 zile.

Acvila mare neagră (*Aquila clanga Palas.*) 1—2 ouă ; a.) 68 : 54 mm ; b.) 66 : 52. Greutate 12,15 grame ; forma sferică. Culoarea : fondul alb—cenușiu cu pete cețoase cenușii.

Acvila neagră mică (*Aquilla pomarina C. L. Brehm.*) 1-2 ouă ; a.) 63 : 50 mm ; b.) 69 : 52 mm ; c.) 62 : 51 mm. Greutate : 7,22 grame. Forma de ou. Culoarea : fondul alb cu pete poligonale cafenii deschise și închise. Clocește bărbatul și femeia.

Acvila de câmp (*Aquila nipalensis Hodgs.*) 1—2 ; 70 : 56 mm. Greutate 10,1 grame. Forma sferică. Culoarea : fondul alb cu pete rare gălbui și pete cețoase cenușii.

Acvila porunbar (*Visaetus fasciatus Vieille.*) 2 ouă ; 69 : 56 mm. Forma sferică. Greutatea 9,32 grame. Culoarea : fondul alb-gălbui cu puține pete cețoase galbene întinse. Clocește femeia și bărbatul ; 40 de zile.

Acvila mică (*Nisaetus pennatus Gmel.*) 2 ouă ; 54 : 44 mm. Forma de ou și greutate 5,26 grame. Culoarea :

fondul verde deschis spălat-cenușiu, cu pete dreptunghiulare cafeniu-roșiatice și pete șterse trasversale cafenii deschise, îngrămădite în special spre polul obtuz, Clocește femeia 21 zile.

Uliul găinelor (*Astur palumrarius.*) 3 ouă; a.) 57: 43 mm și b.) 59: 43 mm. Greutate 6,10 grame. Forma de ou. Culoarea: fondul alb-verzui-cenușiu nepătat sau cu pete cețoase mai închise. Clocește 21 zile.

Erete de baltă (*Circus aeruginosus L.*) 5 ouă; 49: 38 mm. Greutatea 3,16 grame. Forma sferică. Culoarea: fondul alb verzui fără pete. Clocește femeia 20 de zile.

Erete de câmp (*Circus cyaneus L.*) 4—6 ouă; a.) 42: 34 mm; b.) 45: 36 mm. Greutate 2,95 grame. Forma sferică. Culoarea: fondul alb cenușiu cu puncte foarte puține cafenii închise. Clocește femeia 24—25 zile.

Erete alb (*Circus macrurus Gmel.*) 4—5 ouă; a.) 45: 35 mm; b.) 45: 36 mm. Greutate 2,37 grame; forma de ou. Culoarea: albă-verzue cu pete cețoase mai închise.

Vultur bărbos (*Gypaëtus barbatus L.*) 2 ouă; 79: 64 mm. Greutatea: 21,61 grame. Forma sferică. Cu-

loarea: fondul cafeniu deschis-masculin de obicei nepătat. Clocește 28—30 zile.

Hoitar (*Nepohon percnopterus L.*) 2 ouă; a.) 65: 50 mm; b.) 65: 49 mm 66: 41 mm. Greutatea 8,09 grame. Forma de ou. Culoarea: fondul galben deschis, jumătatea către polul ascuțit stropită sau pete șterse în lungul axei mari, cafenii deschise; baza cu pete șterse, în lungul axei mari, cafeniu deschise; baza cu pete șterse tot în lungul axei mari de culoare cefenii închisă. Coaja privită pe dinnăuntru e galbenă roșiatică.

Vultur pleșuv sur (*Gyps fulvus Gmel.*) 2 ouă; a.) 95: 71 mm; b.) 98: 69 mm. Greutatea 24,23 grame. Forma de ou. Culoarea: fondul alb nepătat sau cu pete poligonale cafenii mici și puține. Clocește femeia 28—42 zile.

Vulturul pleșuv (*Vultur monachus L.*) 2 ouă; a.) 88: 70 mm; b.) 92: 68 mm; c.); 95: 69 mm. Greutatea: 24,83 grame. Forma sferică. Culoarea: fondul alb-gălbui-cenușiu cu stropi, pete poligonale și pete cețoase cafenii deschise și închise, mai dese către un pol al oului. Clocește bărbatul și femeia.

O NOUĂ VICTORIE A TROFEELOR ROMÂNEȘTI

de: TRANSYLVANUS

MUNȚII noștri ne-au dat o nouă învingere vânătoarească. Dacă nu este atât de bogată în lauri — în urma câmpului restrâns — ca cea reputată la Lipsca, este totuși o învingere. Și mai ales are o importanță deosebită pentru noi, revenindu-ne de acum și în mod recunoscut ca românesc, recordul mondial în coarne de capră neagră.

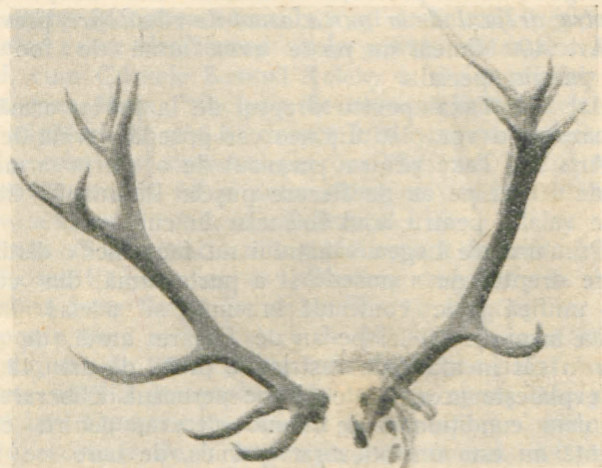

Coarne de capră neagră, distinse cu premiul I la expoziția din Berlin 1931, au fost cucerite la noi în Munții Făgărașului, de către ducesa de Saxa. (Vezi detalii în text).

Este adevărat, că perechea de coarne de capră neagră despre care vom vorbi mai jos nu a fost consacrată încă ca record mondial, dar măsurătoarea oficială arată, că este superioară perechei de coarne lauriată la Lipsca, a contelui Kendeffy, câștigată și aceasta pe Retezatul nostru, dar înregistrată de acest conte în colecțiunea ungurească.

La expoziția de vânătoare germană 1931, din Berlin, unde au fost admise trofee din anii 1928-1930, în colecția trofeelor streine, cucerite de germani, premiul prim în coarne de cerb, și tot premiul prim în coarne de capră neagră au fost câștigate de trofee românești.

Cele mai bune coarne de cerb din întreaga expoziție au fost — după datele oficiale, — perechea dobândită în toamna anului 1930 în Ardeal, — nu se precizează mai de aproape, în care parte anume — de d-l K. Lantzius. Numărul punctelor 194,2. Greutatea 9 kg. Cerb de 16 ramuri.

Trofee de cerb, distinse tot cu premiul I la expoziția vânătoarească din Berlin 1931, își au origina tot în țara noastră pe un teritoriu din Ardeal. Vădate de D-l Lantzius.

Sigur, comparate aceste date cu coarnele românești, care au cucerit la Lipsca recordul mondial, rămân mult în urmă, acestea având numărul de puncte 219,32. Totuși este o mândrie pentru noi, că în trei ani, vânătorii germani, în afară de țara lor, au cucerit la noi cele mai frumoase trofee de cerb.

Cu mult mai importante sunt însă coarnele de capră

neagră, aduse din munții Făgărașului, de Marea Ducesă de Saxa. Numărul punctelor 130,9. Lungimea 29,5 cm. Grosimea maximă 11,4 cm. Distanța dintre coarne 23,2 cm. Revista „Wild und Hund“ constată, că aceste coarne de capră neagră sunt cele mai bune cunoscute până azi. Dăm aici fotografiile acestor trofee românești.

În legătură cu acestea, cred că e locul să facem unele observațiuni referitoare la trofee cucerite de streini în munții noștri.

Suntem datori să prevenim și să facem imposibil, ca streinii cari vânează la noi să înconjure desemnarea ca *românești* a trofeelor cucerite în munții românești. A fost un adevărat scandal, ca la expoziția din Lipsca să fie înregistrate ca trofee ungurești coarnele de capră neagră duse de pe muntele Retezatu și în virtutea lor, să fie decernat recordul mondial Ungariei, care pe întreg teritoriul ei nu are nici o capră neagră.

Direcțiunea vânătoarei ar trebui să ia următoarele măsuri:

1. Streinii, care vin să vâneze vânat mare să fie datori să anunțe aceasta, Direcțiunii vânătoarei.

2. Să fie obligați, luându-li-se cuvântul de onoare, și

eventual sub sancțiunea de a nu mai fi admiși, să declare trofee dobândite: (cerb, capră neagră, capră roșie, urs), cu indicarea măsurilor și cu fotografii.

3. Să fie obligați, tot în acel fel, să desemneze aceste trofee ca trofee românești, la toate expozițiile la care ar lua parte cu ele.

4. Să fie obligați, cu garanții suficiente din partea statului român, să le pună la dispoziția Direcțiunii vânătoarei, la cererea acesteia, cu ocaziunea expozițiilor de vânătoare internaționale, la care România ar lua parte.

De asemenea este de datoria Direcțiunii vânătoarei, ca, poate în cadrele muzeului de vânătoare din București, să conducă un registru precis asupra trofeelor de seamă românești, cu măsurătoarea și fotografiile lor. Astfel am avea nu numai o iconă colectivă a splendorilor trofee românești, dar când va fi vorba să participăm la viitoare expoziții, organizatorii vor ști unde să găsească materialul necesar, nefiind lăsați în voia bunei întâmplări.

Dar, deocamdată, să ne bucurăm de noua victorie dela Berlin.

ANOMALII

de: R. MURAT Avocat — Iași

O NECESITATE imperioasă de stat, a determinat elaborarea legii pentru reglementarea portului armelor, care punându-se în aplicare, a devenit un sprijin puternic și pentru legea pentru protecția vânatului. Însă din lipsa unui studiu special și a unei reglementări minuțioase, conlucrarea ambelor legi a dat naștere unor anomalii și unor nedreptăți, care nu trebuie să dănuiască nici un moment mai mult.

Îmi propun să analizez câteva stări de lucruri, create de punerea în aplicare a acestor legi, cari au provocat acele anomalii și nedreptăți și a căror evidențiere va indica implicit și corectivul necesar.

Legea pentru protecția vânatului sub titlul: *Taxa pentru dreptul de a purta armă de vânătoare* prevede:

Art. 49. Nimeni nu poate avea armă de foc fără un permis special.

Art. 50. Taxa pentru dreptul de a purta armă de vânătoare o vor plăti toți acei cari posedă o armă de foc.

Art. 53. Taxa pentru permisul de a purta armă va fi de 10 lei pe an de fiecare pușcă. Permisul eliberat este valabil pentru anul financiar în curs.

Prin urmare Legea vânatului nu face nici o distincție între dreptul de a posedă și a purta armă, din contra le unifică și le confundă în unul și același lucru: plata taxei de 10 lei pe an de fiecare armă de foc; așa în cât în afară de restricțiile prev. de art. 42, ori cine plătește taxa, poate obține permisul. Eliberarea lui nu este condiționată de nimic altceva, pentru că în esență nu este un adevărat permis, de oare ce nuși consacră un drept special și definitiv, ci numai temporar și legat de plata taxei respective. El constată pur și simplu plata taxei, posesiunea și portul armei fiind o consecință în drept.

În urmă a venit legea timbrului, care prin art. 4 supune la taxa unui timbru de 100 lei permisele de vânătoare și de posedare de arme și atunci au fost supuse la taxa acestui timbru și aceste zise permise de armă.

Astfel intențiunea legiuitorului, care a voit să institue o mică taxă sau un mic impozit pe armele de foc,

ușor de suportat de ori și cine, a fost îndepărtată de aberațiunea fiscală, care obligă cetățenii să consume 176 lei timbre, pentru a putea plăti taxa de 10 lei de armă.

M'am referit la cazul unui contribuabil, care nefiind vânător și având o armă în casă, voește a fi în regulă și a se conforma dispozițiilor din legea vânatului.

A venit în urmă legea pentru reglementarea portului armelor, care a statuat în mod general, și definitiv asupra dreptului de a posedă și purta armă și a creat adevăratul permis, care consacră posesorului armei un drept special și definitiv, cu distincția mai largă de a purta armă sau mai restrânsă adică de a o posedă.

Prin această lege s'a clarificat situația. Art. 45 abrogând orice dispozițiuni referitoare la reglementarea portului armelor, nu se mai puteau elibera permise pe baza legii vânatului și atunci din dispozițiile art. 49, 50, 53 nemai rămânând decât partea fiscală, Ministerul Domeniilor or nu mai elibera permise și adeverințe, care constatau plata taxei de 10 lei de armă.

Fiscul însă nu sa dat învins și a continuat să perceapă mai departe, în mod nelegal și abuziv timbrul de permise, pentru un act care nu mai era permis.

Efectul imediat a fost, că în afară de vânătorii care își scot permisele de vânătoare, nimeni nu a mai plătit taxa de 10 lei de armă. Dar aceștia sunt într'o proporție de maximum 1% din numărul total al posesorilor de arme.

Astfel în cât statul în loc să încaseze în mod legal dela 100 posesori de arme câte 10 lei de armă adică 1000,— lei încasează numai dela un singur vânător:

Taxa conform legii vânatului	10,—
Timbrele aferente la armă	157,—

adică în total 164.—

realizând astfel la fiecare sută de arme un deficit de 863,— lei

După punerea în aplicare a legii pentru protecția vânatului, cam pe la jumătatea anului 1922, în calitate de inspector al județului Iași, am format tablouri și registre de evidență pe comune, și am urmărit încasarea

taxei de 10 lei de armă. Cu această ocazie am dreșat peste 400 procese verbale de contravenție, dar în schimb în anul următor aproape toți și-au plătit singuri impozitul. Operația aceasta însă cerea mult de lucru, în cât urmașii mei au lăsat-o în părăsire.

Dacă însă toți posesorii de arme, după tablourile întocmite, ar fi dați în debit la percepțiile respective, statul ar fi incasat câteva milioane, pe care astăzi le perde și nimeni nu ar fi nedreptățit.

Nu trebuie să se treacă cu vederea acest lucru, sub cuvânt că statul are nevoie de bani, pentru că este tot atât de periculos pentru stat, când contribuabilul se sustrage de la plata datoriilor, ca și atunci când sunt

obligați a plăti mai mult decât legalmente sunt datori, mai ales să în cazul de față, după cum am arătat mai sus, statul păgubește din cauză că nu se aplică în mod strict legea.

Astăzi dispoziția din legea vânătorului, relativ la plata taxei de 10 lei, a căzut în desuetudine și puținii vânători care o plătesc, încărcăți de disproporționată taxă de timbru, au conștiința clară a nedreptății care li se face. Ministerul Domeniilor și Serviciul vânătoarei cunosc acest lucru, dar nu iau nici o atitudine. Oare și Uniunea Generală a Vânătorilor trebuie să rămâne impasibilă?

55 DE ANI, DE VÂNĂTOARE

(AMINTIRILE COLONELULUI A. R. de SPIESS)

DIRECTORUL VÂNĂTORILOR REGALE

în românește de G. LEHRER

(URMAREA IV-a)

UN MÂNUNCH de cetină, a fost singurul lucru pe care l-am putut depune a doua zi pe mormântul proaspăt al prietenului Berger.

În perioada de tranziție care a urmat dezastrului, excursiile vânătoarești se mărgineau să producă alimente pentru bucătăria care simțea lipsa lor. De fapt nici nu era vre-o plăcere să vânezi acolo sus, deoarece azeai pretutindeni focuri de armă și nici nu puteai fi sigur, dacă nu vei fi atacat și jefuit de tot felul de hoți și flueră vânt. Abia când au sosit trupele române și când s'a stabilit comandamentul suprem de Vest la Sibiu; au fost adunate toate armele și munițiile stărpindu-se prin metoda aceasta multe haimanale periculoase, care se adunase în cete de bandiți. Abia atunci putea fi iară vorba de o vânătoare ordonată a vânătorilor corecți. Pentru mine vânătoarea devenise după război prea costisitoare. O parte din casele și colibe de vânătoare, unde petrecusem cu familia multe zile fericite, erau transformate în cenușe, pe când observatoarele întrebunțate înainte de război erau putrezite și șubrede rezimate de câte un brad.

Un deosebit noroc pentru mine a fost că comandantul suprem al armatelor de Vest în Sibiu era vânător. Cu ocazia unei vizite pe care o făcu colecției mele de profce, mi-a cerut oarecare lămuriri tehnice și balistice asupra unor arme, pe care i le-am putut da ușor chiar la colecția mea de arme, având în vedere și marea mea experiență în acest domeniu.

După cum am văzut, marele general arăta mult interes și înțelegere pentru situația vânătoarei în Transilvania, astfel că ne-a făcut o deosebită plăcere membrilor societății vânătorilor de munte și mie ca președinte al ei timp de aproape 30 de ani, să-l invităm la câte o vânătoare în munți.

Din păcate ne părăsi curând, fiind chemat la București în calitate de președinte al Consiliului de Miniștri.

Felul său de a fi, binevoitor și în special apropierea pe care o arăta casei mele, mi-au fost o dovadă că se gândea să mă ajute, având în vedere înalta situație ce o avea și faptul că erea bine văzut de Coroană.

O bucurie nemărginită a fost pentru mine, când, după patru ani de război, cu cariera de Colonel comandant de Brigadă, s'drobă prin dezastrul de după război, Domnul General de Divizie Văitoianu mi-a anunțat cu ocazia trecerii sale prin Sibiu, că m-a propus M.

S. Regelui Ferdinand I pentru postul de Director al Vânătorilor Regale, de acord cu E. S. Anton de Mocsonyi, mare maestru al vânătorilor Regale, iar că peste puțină vreme voi fi chemat în audiență pentru a fi prezentat.

În adevăr, am fost chemat în cursul lunii următoare, după care sosi și numirea în scris. De zece ani, sunt puse sub îngrijirea mea 21 de terenuri Regale, din creștetul Carpaților și până la Marea Neagră, printre care sunt cu siguranță cele mai bune terenuri de pe Continent, ba chiar din lumea întreagă, pentru cerbi, căprioare și urși. Din acestea nu citez decât Gurghiu, Prundul Bărgăului și terenul de 48.000 ha. dela Broșteni, nesocotind teritoriile de capre negre din Masivul Retezatul și Alpii Transilvanici.

Situația din admirabilul teren de vânătoare Gurghiu de 47.000 Ha. a fost povestită de mine într'o monografie apărută în editura Krafft & Dortleff din Sibiu. Am arătat în cartea aceea în mod amănunțit peripețiile luptelor ce se desfășurau acolo pentru vânarea Bouului, cum Conte Samuel Teleky a ucis primul său cerb, cum făcea Principele de coroană Rudolf celebrele sale vânători de urși și despre felul cum exercitau vânătorile, cele mai distinse personalități, cu invitații lor. Vreau să arăt la fel și acuma despre istoria războiului și vânătoare în muntele Retezatul.

Vreau să amintesc însă mai întâi că tot de teritoriile de vânătoare Regale, ține și sălbateca regiune de baltă cuprinsă între brațul Sulina și Sf Gheorghe, în care nu poate vâna nimeni afară de M. S. și oaspeții Săi. — Acest ținut de 250.000 Ha. din deltă, are pe el nenumărate colonii de păsări, în cât se pare caraghios când unii Domni care nu au putut ajunge niciodată acolo, vorbesc de o dispariție a avifaunei. Afară de asta, multe milioane de păsări de baltă, dela enormul pelican și vultur de mare până la mica pitulice de trestie, populează restul — tot atât de întins — al deltei Dunărei, cu toate bălțile și terenurile mocirloase din cuprinsurile ei, precum și malurile pline de golfuri ale Mării Negre.

Deoarece simpatici cetitori care ne-au urmărit până aci, doresc să mai cunoască și câteva întâmplări vânătoarești, vreau să le istorisesc aventura cu al 28-lea urs vânat de mine și care poate da cetitorului o imagine despre un teren de vânătoare bine întreținut din

Carpații Transilvaniei, precum și ce anume vânat se poate întâlni acolo într'un timp relativ scurt, acesta nefiind întotdeauna cazul.

Șaptezeci de oameni lucrau pe terenul M. S. la nivelarea cărărilor de vânatoare și la prelungirea lor. Fiindcă trebuie întotdeauna să cauți în viață să împletești plăcerea cu utilul, am hotărât să fac inspecția lucrărilor, în perioada de înperechere a câprioarelor, având în același timp ocazia să vânez și un țap, lucru ce nu se putea face de cât la Gurghiu.

Când treceam deci în ziua de 28 Iulie prin pădurea din poalele munților spre a ajunge la castelul de vânatoare, văzui deodată în fața cailor o capră și un țap,

Bisoni în pădurile din Biolavics Polonia.
După o fotografie a autorului.

trecând liniștiți drumul. Pun să oprească trăsură și trag din ea la 30 de pași într'o cracă de ștejar pe care o rup. În spatele ei se găsea țapul, care pleacă sănătos. Dacă a fost același pe care l'am văzut trecând sau altul, nu se poate spune, deoarece subarboretul era foarte des. Vre-o sută de pași mai departe același lucru, aștept însă de data această până când țapul se descoperă și îl culc cu glonțul carabinei 6,5 pe care o aveam la mine. Prima zi de drum a fost și prima zi de isbândă.

În ziua următoare, la 29 Iulie, urcai la altitudini mai mari și eram gata să cobor peste o trecătoare spre casa de vânatoare Țigle, când strigătele puternice ale Brigadierului nostru șef, mă opriră pe loc. Sosi la mine suflând din greu, pentru a mă chema să inpușc un urs care tocmai sfâșiase a șasea vită. La ultimul hoit clădise în cursul zilei un observator improvizat, iar pentru că din resturile vitei nu mai rămăsese mult, trebuia să stau chiar în noapte aceea la pază.

Renunțai așadar la proiectul meu și urcai împreună cu el la ora 19, 30, observatorul. Era o construcție foarte subredă, făcută dintr'o scândură veche și câteva prăjini de brad, așezate sub vârfurile legate a trei molizi cam de 20 ani. Sub noi erau resturile unei vaci de 5 ani. Seara nu era prea răcoroasă, deci plăcută. Din lanul de porumb verde, săltau cocoși și găini de munte, scoțând acele sunete atât de cunoscute vânătorului, pentru a se duce la locurile de culcare, până în clipa când se așternu peste întreaga fire, sfânta tăcere a codrului. Ultima licărire roșiatică din apus se stinse și milioane de stele sclipeau, iluminând bolta cerului. Din discul lunii nu se putea vedea decât marginea subțire de seceră. Să tot fi fost ora 9, când trosnituri de crăci uscate, arătau că se apropia vânat. Sgomotul ușor produs de adulmecare, trăda prezența ursului. Prevăzător și atent ca întotdeauna, înconjură cadavrul, ținându-se în desis, fără să iasă în poiana pe care era așezat hoitul la picioarele noastre. Astfel înconjură de

câteva ori, culegând și trosnind în dinți câte un os, resturi din vita sfâșiată, până ce apărui în sfârșit cam la 20 de pași în fața observatorului, ca o masă neagră mișcătoare, pentru a dispărea în momentul următor. Cunoșteam procedeul acesta și continuai să aștept liniștit de pe observatorul meu șubred.

După zece minute apărui din nou ursul, venind de data aceasta din stânga. — Nu se vedea, cu toată lumina cerului înstelat, decât o mogâldeță neagră care venea, dispărând unmaidecât. După o jumătate de oră văzui iar corpul întunecat, care se ridică pe labe dinapoi privind spre observator, pentru ca scuipând speriat să fugă în clipa următoare. Se vede că i se păruse situația dubioasă. Probabil că se mai simțea ceva din urmele noastre, pe pământul ud de rouă. Din fericire nu-l speriasse prea mult mirosul străin, deoarece continua să se plimbe prin lăstăriși și făcea impresia că mai umblă și alt vânat prin apropiere, poate chiar un alt urs. — Lucrul cel mai neplăcut în chestia asta era întunericul, care se mărea din moment în moment, făcând ca toate lucrurile să apară cenușii pe fond cenușiu, deci foarte greu de distins.

Voiam tocmai să închid ochii, când ursul apărui în poiană și se apropie foarte încrezător de hoit. Ridicai carabina mea, încercând să prind în cătare corpul negru.

Totul era însă negru: ursul, țeava armei și poiana. Când mi s'a părut că sunt cu cătarea în negru, scăpărai. O săritură, și mogâldeța mea neagră, dispăru. Nu părea să fie lovit, altfel ursul ar fi arătat ca de obicei prin vreun sunet, durerea. Cam indispus de întâmplare, schimbai câteva vorbe cu vecinul meu și adormii. La ora 2 noaptea brigadierul șef mă trezi cu o apăsare ușoară, și trosnituri puternice prin lăstăriși, aduceau dovada că ursul se înapoiasse.

O bucată de vreme se învărti în jurul observatorului, apoi plecă. În timpul acesta se lumina de ziua. Cocoșii și găinele de munte începură să se agite și la ora 7 dimineața coborâm cam înțepenii din observator.

Simion ciobanul, căruia ursul îi sfâșiase până atunci șase vite, nu prea era încântat și profera injurături, făcând aluzii la pagubele ce-i făcuse ursul aceasta. Chestia nu prea mi convenea nici mie, dar nici chiar Simion în locul meu n'ar fi putut face mai

Bisoni fotografiați din observator de către autor, în pădurea Biolavics Polonia.

mult pe întuneric beznă. Pe scurt, pentru mine se prezenta afacerea această ca o chestiune de onoare, să stau atâta vreme la pază până voi reuși să ucid ursul. În cursul zile urcai o culme spre a inspecta o casă mică de vânatoare construită recent. Pentru ca mirosul urmelor noastre să aibe timp să dispară, brigadierul șef Iacob și cu mine urcăm în observator la ora 19. De data aceasta lucrurile se precipitară. (Va urma)

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

Ministerul de Agricultură și Domenii, Serv. Vânătoare.

PUBLICAȚIE.

Prin Deciziunea Ministerială No. 9166 din 1931, s'a interzis vânătoarea, pe terenurile comunei Vișăul de sus din Județul Maramureș, pe timp de doi ani.

COPIE

după Avizul Consiliului de vânătoare. Jurnal No. 4916/1931, 31.3.1931.

CONSILIUL PERMANENT DE VANĂTOARE.

În ședința sa dela 13 Februarie 1931, Având în vedere că se prezintă foarte des în fața Consiliului cereri de a se arenda proprietăți ale statului sau comunelor, cu mult înainte de expirarea contractelor de arendare în vigoare.

Consinerând că acest sistem poate da naștere la următoarele situații dăunătoare ocrotirii vânatului și anume:

Sau arendașul, al cărui contract expiră să vâneze intensiv, chiar până la distrugere, știind dinainte că nu va fi arendașul terenului de vânat în chestiune și prin acest mijloc să scadă valoarea bunului statului, sau al terenurilor comunale.

Sau să ne găsim în situația că un arendaș care a făcut investiții importante să fie înlăturat dela posibilitatea de ași prelungi contractul pentru terenul la cari a făcut mari sacrificii, venind în locul său alt arendaș care găsește lucrul gata, fără neplăceri, riscuri și sacrificii; această din urmă situație ar fi de natură să scadă cu totul entuziasmul inițiativei particulare.

CONSILIUL:

Este de părere ca pe viitor să nu se aprobe nici o arendare anticipată de teritorii de vânătoare de cât, sau actualului arendaș care a făcut investiții importante pentru ocrotirea vânatului sau unui solicitator care-și ia obligațiuni garantate de a face investiții importante pentru ocrotirea și înmulțirea vânatului și toate cazurile cu avizul Consiliului.

Se aprobă

MINISTRU ss. Dr. ERNEST ENE

Primăria comunei Crasna, Județul Sălaj

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

Se aduce la cunoștință generală, că teritoriul de vânat al proprietarilor de terenuri mai mici de 100 Ha. din cuprinsul comunei Crasna, jud Sălaj, în întindere de circa 5200 jugăre, în baza deciziunii consiliului comunal No. 20 din 15 Februarie 1931, se va da în arendă prin licitațiune publică cu strigări, pe timp de 6 ani, dela 1 August 1931 până la 31 Iulie 1937.

Licitația va avea loc în localul Primăriei Crasna, în ziua de 9 Iunie 1931, iar în caz de nerăuștă în ziua de 22 Iunie 1931, la ora 10.

Prețul de strigare se fixează în suma de 5000 Lei, scris Cincimii lei, din care preț concurenții, înainte de începerea licitației vor depune o garanție de 50% în numerar, sau efecte publice, garantate de Stat.

Supraoferte nu se primesc. Concurenții trebuie să se conforme și dispozițiilor speciale prevăzute de legea pentru protecția vânatului. — Spesele publicației, taxele de timbru și impozitul proporțional îl privesc pe adjudecator.

Prezentei licitații se vor aplica dispozițiile cuprinse în art. 88-110 din legea asupra contabilității publice, precum și dispozițiunile aferente din legea pentru protecția vânatului.

Licitația se va ridica la valoarea de drept cu efect obligatoriu față de comună, numai după aprobarea autorității competente.

Condițiunile mai detilate se pot vedea între orele oficioase în localul primăriei Crasna

No. 194/1931

Primăria comunei, Satu-Mare Jud. Timiș-Torontal

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

Pe aduce la cunoștința generală, că în conformitate cu dispozițiunile art. 8—14 din legea pentru protecția vânatului și regulamentului vânătoarei se publică, că dreptul de vânat al acestei comunei în suprafața de 5225 jughere cadastrale se va arenda prin licitație publică, pe timp de 6 (șase) ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1932 până la 31 Decembrie 1938.

Licitația se va ține la 20 Iunie 1931 orele 10 a. m. în localul primăriei Satu-Mare jud. Timiș-Torontal, în caz că licitația va rămâne fără rezultat, licitația nouă se va ține la 8 Iulie 1931 orele 10 a. m.

Prețul de strigare lei 2000.

Vadiul 10%.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primăria comunei între orele oficioase

Satu-Mare la 10 Aprilie 1931.

No. 418/1931

Primăria comunei Tășnad-Blaja Jud. Sălaj

PUBLICAȚIANE

„În ziua de 10 Iunie 1931, ora 11 se va ținea licitație publică la Primăria comunei Tășnad-Blaja pentru arendarea dreptului de vânătoare pe termen de 3 ani. Prețul de strigare lei 3000 Tășnad, lei 2000 Blaja. Condițiunile sunt afișate la primărie.

În caz de nerăușire se va repeta tot în aceeași zi și oară a săptămânei următoare, nerăușind nici aceasta se va arenda prin bună învoială.“

Tășnad-Blaja la 3 Aprilie 1931

Președintele

Comisiunii Interimare

(s.s.) V. Pustai

Notar, (ss) I. Opreș

No. 158, 1931

Primăria comunei Stamora Română

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință generală, că în ziua de 1 Aug. 1931 ora 10 a. m. se va ține la primăria comunei Stamora română, licitația publică pentru arendarea dreptului de vânat depe un teritoriu de 3.470 jugh. pe timpul dela 1 Oct. 1931. Până la 1 Octombrie 1936.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 88—110 din Legea Contabilității publice.

Condițiunile se pot vedea la primăria comunei între orele oficioase.

Stamora română la 22 Aprilie 1931

No. 236, 1931

Primăria Unip; Județului Timiș-Torontal

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei, cu 2300 jug. se arendează la 20 Maiu 1931 ora 10 la Primăria Unip., prin licitație cu oferte închise și sigilate, publicată a doua oară cu termen scurt.

Prețul exclamării este de 6000 lei; vadiul 1%. Condițiunile se pot vedea la Primărie.

No. 244.

DARE DE SEAMĂ *)

asupra activității Societății de Vânătoare
din Brașov pe 1930

Anul care a trecut, a fost al 47-lea an, dela înființarea Societății. Conform principiilor ei cari datează dela înființare, și în anul acesta Societatea s'a consacrat îngrijirii vânatului și protecției lui, consolidării interne și întreținerii legăturilor de camaraderie între membrii.

Societatea număra la sfârșitul anului, 59 de membri activi și 96 de îndreptățiți la vânătoare.

Relevăm din activitatea ei următoarele puncte:

Intrucât contingentul de vânat rămas din 1929 ca: epuri, căprioare și potârniche a fost foarte bun, nu a mai fost nevoie de repopulare a terenurilor. Societatea spera că va fi suficientă înmulțirea naturală, dacă primăvara ar fi prielnică.

Faptul că prezumția aceasta a fost justă, s'a dovedit prin frumosul contingent de vânat găsit la deschiderea vânătoarei. Căprioare se găseau pretutindeni în număr destul de mare. Contingentul de epuri a fost așa de mare, cum nu s'a mai pomenit în teritoriile societății de vânătoare din Brașov. Și cele 100 de perechi de potârniche colonizate în 1929 au suportat bine iarna. Ele par a se fi aclimatizat, iar în 1930 au clocit foarte bine. După o apreciere serioasă, se poate admite că numărul lor s'au împătrit, deși răpitoarele, în special heretii produc pagube mari.

Deși s'ar fi putut permite în mai largă măsură vânătoarea, având în vedere contingentul de vânat, totuși conducerea societății a găsit de cuviință să nu schimbe regulile de restricțiune de până acuma. Potârnichele și căprioarele au fost complex prite. Căprioarele (țapi) nu puteau fi vânați decât dacă aveau 6 ramuri și numai câte unul de fiecare membru. Chiar și de această învoire nu au făcut uz mulți din membrii

*) N. R. — Contrar uzului, am reprodus în întregime darea de seamă a acestei vechi și renumite societăți, căci poate servi ca exemplu de activitate și gospodărie serioasă a vânatului.

Într'adevăr, din cele de mai sus reese, în mod lămurit, la ce rezultate strălucite poate duce o activitate perseverentă, sistematică și dezinteresată, timp de mai multe decenii.

societății. Vânătoarea epurilor nu era permisă decât câte unul de fiecare vânător, pe zi de vânătoare.

Pe lângă aceste mari restricțiuni s'au întocmit bine înțeles, conform legii și terenuri rezerve, pe care nu era absolut deloc permisă vânătoarea. O măsură care s'a dovedit că este foarte bună.

Paza vânătorului este în grija unui vânător șef, 8 vânători angajați fix de societate și 3 vânători ajutoari, care fac serviciu și de paznici publici. Acestui corp de paznici s'a dat misiunea să reprime braconajul, să distrugă răpitoare, să facă remize pentru potârnicși și să hrănească vânatul folositor iarna.

Acest personal a dovedit 8 cazuri de braconaj, din păcate însă nu au fost tratate cu strășnicia cuvenită de către autorități. Paznicii au capturat următoarele răpitoare în cursul anului trecut:

- 2 jderi,
- 6 viezuri,
- 13 pisici sălbatică,
- 3 vulturi,
- 31 hereți,
- 1651 ciori și coțefene,
- 1010 câini și pisici vagabonde.

Din viața societății cităm următoarele:

S'au ținut 2 adunări generale și 10 consilii de administrație. Dela începutul lui Noembrie s'a organizat în fiecare Duminică câte o vânătoare cu bătaiași, la care au participat vânători mulți, obținându-se tablouri satisfăcătoare. De regulă, după vânătoare, participanții se întruneau la câte o masă colegială, unde se discutau evenimentele din cursul zilei, se încheiau sau se consolidau prietenii.

Astfel sentimentele de solidaritate și sociabilitate se întrețineau și se măreau, lucru care a fost dovedit în anumite împrejurări.

Asupra administrației averii societății, următoarele cifre vor putea fi edificatoare:

CHELTUELI:

Arenzi	Lei 182.769
Pază și ocrotire	„ 456.157
Administrație	„ 78.278
Local și reprezentațiune	„ 21.265
Vânători obligatorii și colibe de vânătoare	„ 75.326

Total Lei 813.795

VENITURI:

Cotizații	Lei 642.500
Diverse	„ 78.806
Prelevări asupra capitalului	„ 92.489

Total Lei 813.795

Tabloul vânătorului ucis în cursul anului până la sfârșitul lui Decembrie 1930 este astfel alcătuit:

22 țapi de căprioară	7 viezuri
2058 epuri	3 jderi
4 cocoși de munte	1 răs
42 cocoși de alun	23 pisici sălbatică
354 prepelițe	74 vulpi
97 cărstei	7 dihori
12 găște	15 popândai
593 rațe	12 vulturi și șoimi
241 sitari	53 ulii și hereți
72 brecaține	9 bufnițe
91 porumbei	2131 ciori și coțofene
6 urși	1219 câini și pisici vagabonde
41 mistreți	

Dacă rezultatul pentru vânatul util ar fi putut să fie mult mai bun, considerând însă marea restricțiune impusă de societate, tabloul este destul de frumos.

După o evaluare aproximativă care însă nu întrece în nici un caz cifra reală, s'ar găsi pe terenurile societății la sfârșitul sezonului de vânătoare 1930, următorul contingent de vânat:

- 12-15 urși
- 40 mistreți
- 200-250 căprloare
- 3000-4000 epuri
- 20-25 cocoși și găini de munte
- 200-250 găinuși de alun
- 350-450 per. potârnicși.

Trebue să mai adăugăm, că societatea vânătorilor din Brașov a avut greutăți mari de întâmpinat. În primul rând a fost perpetua neliniștire a teritoriilor rezerve unde vânatul se bucura de ocrotire continuă, din pricina braconierilor cari n'au putut fi prinși cu toată vigilența paznicilor. Braconierii plecau cu automobilele sub scutul întunericului prin teritorii, braconând la lumina farurilor. Când însăfârșit s'a reușit să se oprească un asemenea automobil print'un glonț plasat în

pneumatice, nu a fost decât un singur paznic care să opună rezistență celor 5 sau 6 braconieri. Numai pe unul din ei a putut să-l doboare, fiind și el rănit, dar în cele din urmă paznicul a fost obligat să se retragă în pădure la adăpostul întunericului, de unde auzea fluierăturile proiectilelor trase în urma sa. Nu s'au putut recunoaște și nici prinde acești oameni de onoare, cu toate că am putut stabili No. automobilului. Totuș această întâmplare a avut un succes, deoarece multă vreme nu s'au mai arătat în teritoriu, astfel de automobile.

O altă lovitură grea a suferit societatea noastră prin faptul că un teritoriu pe care l'a avut de 30 de ani, vânașd acolo numai odată pe an (teritoriul Lempeș), a fost pus de către Dir. vânătoarei, sub ocrotire completă. A fost intervențiunea noastră către Dir. vânătoarei în care arătam modul cum a fost ocrotit vânatul pe acest teritoriu, am avut succesul să ne fie permis cași până acum, să facem o singură vânătoare pe an, care este mai mult reprezentativă, având în vedere bogăția în vânat pe acest teritoriu.

După cele arătate mai sus, anul viitor 1931 este plin de promisiuni frumoase. Dacă timpul va fi favorabil, va fi din nou posibil Societății de vânătoare din Brașov să continue să-și mențină programul care reese din lozinca înscrisă pe stema ei „Onoarea vânătorului este să ocrotească și să îngrijească vânatul“.

Bugetul pe 1931 este următorul:

CHELTUELI:

Arenzi	Lei 185.509
Cheltueli cu personal	„ 387.200
Administrație	„ 82.500
Diverse cheltueli	„ 47.800
Total	Lei 703.000

ACOPERIRI:

Cotizații	Lei 649.000
Alte venituri	„ 54.000
Total	Lei 703.000

Dacă n'am plictisit pe cititor, vom trimite următoarea dare de seamă în care ne vom ocupa cu progresele de ordin intern ale Societății.

TABLOU

De numele și pronumele Membrilor Societății de vânătoare „A. Bontaș“ din Roman pe anul 1931

Președinte; Odesei Merei: Vice-Președinte; Gh. Șaluși; Maior V. Valerian; Membri: Nicolae Botez; V. Costin; Cenzori: Grigore Simionescu; Casier: Gheorghe Cășlaru; Secretar: Gh. Popovici Podașcă; Șef. maistru vânător: Dumitru Daiciu; Ajutoari: Ioan Dolhescu; Gheorghe Iacob; Gheorghe Cozma; Membrii: Gheorghe Brăescu; Panas Calomir; Gheorghe Goțcu; Vasile Granoschi; Roman Clineovici; Gheorghe Pecloviu; Gheorghe Cobzaru; Membrii: Neculai Despea; Alx. Daiciu; C. Scorțeanu; N. Brăescu; Eugeniu Gogu; Vasile Alexandrescu; Const. Valter; Membrii Aderenți: Miler Valter; Suzan Mihai; Lalescu Constantin; Horodilă Petru; Roseti Constantin; Cline Maesc; Rus Dumitru; Tebinca Vergil; Augustin Vaintropof; Foza Geovani; Mihai Popa; Membrii Onorofici: Preș. Onoare: Manolescu Strungă; Doamna A. Bontaș; Membrii de onoare: Colonel Belinski Paul; Colonel Gheorghiu Ted.; D-na Doctor Turcanari; D-na Aurora Daiciu.

Societate de vânătoare «Valea Iza», Dragomirești, Jud. Maramureș.

TABLOU de membrii societății:

Ioan Botiș, Bociociei; Toader Petreus, Botiza; Ludovic Markali, Dragomirești; Desideriu Florea, Dragomirești; Adolf Jobl, Dragomirești; Vasile Zekani, Dragomirești; Dumitru Bercea, Dragomirești; Ștefan Vlad, Dragomirești; Ioan Vlad, Dragomirești; Arthur Anderco, Jeud; Alexandru Dobai, Jeud; Ioan Chindriș, Jeud; Gheorghe Dunca, Jeud; Ioan Dunca, Rovaslea; Grigorie Croți, Rovaslea; Ion Ungurean, Rovaslea; Ioan Suci, Rovaslea; Iosif Zahariaș, Saliștea; Ioan Vlad lui Ion, Saliștea; Petru Iuga, Saliștea; Gheorghe Boroica, Strâmtura; Vasile Drimețu, Strâmtura; Grigorie Orza, Strâmtura; Lupu Morar, Strâmtura; Ioan Tomoiaga, Licu; Vasile Coclima, Licu; Gavrilă Tomoiagă, Licu; Carol Takaes, Sighet; Vasile Ilniczky, Budești.

Societatea de Vânătoare din Birda, Jud. Timiș-Torontal;

LISTA membrilor Societății

Președinte: Gligorie Blanda; Secretar: Petru Jebeleanu; Casier: Lazar Vit; Membrii în Comitet: Pavel Ițu, Ludovik Scher, Mihail Frei; Membrii: Samuil Frei, Iacob Besinger, Iohan Besinger, Iulian Brândoi, Iosif Petruți, Petru Dragos, Iosif Scher, Iosif Besinger, Iacob Scher, Alexandru Stoianovici, Desideriu Hilbert, Cornel Nedelcu, Iacob Hedrich, Iosif Hehn, Notar; Aurel Goga, Funcționar;

LISTA

Membrilor Societății de vânatoare «Bogdan Vodă» cu sediul în Horodnicul de jos.

Andrei Bădelița, Vasile Nichiforel, Ioan Pinteaa, Ilie Bădelița, Zaharie Bădelița, Ermolai Nichiforel, Ioan Călugărean, Alexandru Țigănescu, Ioan Onica, Constantin Calance, Gheorghe a Constantin Popescu, Dumitru Darie, Simion Scheul, Petrea Hurjui, Vasile Teleaga, Ioan Prelipcean, Teodor Prelipcean, Vasile Mironescu, Nistor Mironescu, Vasile Prelipcean, Ilie Onica. Taxa de afiliere de 10 lei odată pentru totdeauna. Cotizația anuală de 20 lei.

Societate de Vânatoare «FAZANUL»
Membrii cari compun societatea.

T. Badaoui, Dr. Dentist, Președinte; G. Peclovici, Ing. Agr. Vice-Președ.; R. Clinchievici, Industriș, Cassier; Lt. C. C. Popescu, Secretar; Al. Gr. Stîrbu, Dir. G-al, Victor Sternati Comerciant, Cenzorii; Panu Kalomiri, G. Gotcu, G. Stan, Maior J. Panaitescu, Membrii.

TABLOU

de membrii de Soc. Vânatoare din Folia, Jud. Timiș-Torontal.

Nicolae Vermeșanu, Președinte; Lazar Meza, Secretar; Maxa Vitt, Cassier. Membrii: Ioan Sina, Andrei Sina, Roman Vermeșanu, Krepil Adam, Simion Vermeșanu.

TABLOU

de membrii Societății Române de vânatoare din Brașov

Ioan Pricu director Președinte; Dragoș Navrea profesor, Vice-președinte; Ștefan Furnica, Secretar; Gheorghe Curca, Cassier; Dumitru Berbecar, maestru de vânatoare. Membrii în comitet: Ioan Baboie profesor, Nicolae Baboie inspector, Ioan Barbier, Gheorghe Bolomei, Dr. Valer Negrila, Dr. Tarquin Păiscu, Iancu Orghidan. Cenzori: Alex. Micu și Gheorghe Furnica. Supleanți: Gh. Avriceanu și Gh. Popovici. Membrii: Ioan Angelescu, Iuliu Bitterman, Emil Bologna, Louis Bolomei, Dr. Tib. Brediceanu, Ing. Cornel Comănescu, Gh. Cristoloveanu, Gh. Căteanu, Dr. Vasile Glajariu, Dr. Nicolae Ioaner, Francisc Liehn, Dr. Gh. Negus. Membru de onoare: G-ral Marcel Olteanu. Membrii: Francisc Plesky, Petre Popovici, Aurel Puiu, Romulus Sabadeanu, Gheorghe Scurtu, Emil Socaciu, Ing. Andrei Stanicel, Aurel Stoica, Hermann Tittes, Constantin Voina col. rez., Gh. Zamfirescu, Denes Bodor, Wilhelm Bodor, Ioan Ciocoiu, Ing. Bruno Ciriac, Otto Elsen, Ludwig Miess, Căp. N. Stoenescu, Mih. Streidferdt, Ing. Alex. Ulescu, Ing. Lucian Vermoux, Ing. Bernard Wegner, Ioan Barf.

«VULTURUL»

Societatea vânătorilor din com. Târnova, jud. Soroca.

Adunarea generală a societății s'a ținut la 22 Martie 1931.

Sunt aleși: Președinte: Vasile Iacobăț; vice președinte: George Bădărău; Secretar: Leon Lumnevici; Cenzori: Vladimir Neamțu și Al. Alexi Cașințev; Casier: Vasile Rusu; Membri: George Axiate, D. Rusu, Alexei Uncuță, Simion Ciobotaru, Vasile Juncu, Ift. Ciobanu, Ignat Jurcu, Ion Anghel, Nicolae Scutelnic, Ion Chilaru, Ion Motuzoc, Vladimir Bernașevschi, Ion Moscaliuc, Grigore Fandofan, Andrei Coștrîchi, Anatoie Gvozđinschi, Alexei Gușnu, Trofan Anghel, Alexei Crijanovschi, Nicolae Melnic, Al. Lototovici, M. Chișcă, Eliodor Moruzzi, Ion Barbacari, Al. Zahariev, Ion Bădărău, Teodot Rusu, Daniil Grosu, Iacob Varzari.

Se procedează la aprobarea gestiunii bănești pe ex. 1930.

La veniții se constată suma de 25 200 lei. La cheltueli lei 20.143. Soldul din 1930 de 5057 lei adăugat la cel din 1929 de lei 18.769, dă un total de lei 23.826 în cassa Societății.

Se trece la celelalte chestiuni la ordinea zilei și se prevăd sancțiuni contra celor ce nu-și vor scoate permisele de vânatoare și contra brăncierilor. Se votează interveniri pentru restrângerea numărului câinilor vagabonzi.

După acestea adunarea ia sfârșit.

«VULTURUL»

Soc. de vânatoare din com. Lehliu, Jud. Ialomița

Se constituie și se afiliază la Uniune susnumita societate cu următorii membri:

Președinte: Apostol Ștefănescu; Secretar și casier: Mircea Gorgescu; Membri: Vasile Dobrescu, St. R. Voinea, Vasile M. Matei, Nicolae Petre, N. Bucur, G. Raicu, Gh. N. Petrescu-Crețu, Ion Neagu, Const. Neacșu, Ion Dobrescu, Al. D. Petre.

SOCIETATEA VANATORILOR LUGOJ

La 25 Martie 1931 s'a ținut adunarea generală a sus numitei societăți.

Ordinea de zi:

- 1) Cuvânt de deschidere,
- 2) Raportul secretarului despre activitatea din 1930.
- 3) Raportul cenzorilor etc.,
- 4) Alegerea consiliului,

5) Diverse propuneri.

D-l Președinte Z. Bejan arată încetarea din viață a unui membru al societății, Dr. Zoltan Fernbach. Adunarea se ridică în picioare pentru un minut. Se dă cuvântul d-lui secretar Juca, care citește raportul despre activitatea Societății pe 1930, arătând printre altele că s'au vânat în cursul sezonului: Epuri 1517, potârnică 791, prepelițe 304, sitari 91, rațe 16, porumbei 102, vulpi 10.

Răpitoare s'au împușcat: 366 câini vagabonzi, 74 ulii și hereti, 513 ciori, 170 coșofene, 77 pisici vagabonde și 12 vulpi. Societatea a organizat concursuri de tir la porumbei, talere și bile de sticlă. Rezultatul a fost mulțumitor.

Se dă cuvântul d-lui casier Stoker și cenzor Ion Bota care dau citire bilanțului și raportului.

Bilanțul se prezintă astfel:

VENITURI

Sold la 1 Ianuarie 1930.	Lei	35.565,50
Cotizații și taxe	"	113.988,25
Concurs de tir etc.	"	70.608,—
Amenzi	"	1.250,—
Diverse	"	45.222,—
Total	Lei	267.633,75

CHELTUELI

Arenda teritoriilor	Lei	43.314,—
Salarii paznici, premii etc.	"	68.189,—
Cheltueli de administrație	"	4.207,50
Premii speciale	"	1.000,—
Tragere la tir și vânatori of.	"	70.158,—
Diverse	"	59.465,—
Sold la 31 Dec. 1930.	"	20.800,25
Total	Lei	267.633,75

Membrii noi în consiliu se aleg: Vice-presedinte: Col. Iosif Drăghici; Secretar: Iosif Kralowanski; Membrii în consiliu: Fr. Bücher, Bujor Barbu, Trifon Latia; Cenzori: Coriolan Novac, Al. Novac, Ioan Bota, Ioan Vojkicza și Iuliu Vincze.

Reproducem Scrisoarea D-lui Iosif Petrescu pentru care îi mulțumim.

Domnule Președinte,

Imi fac o datorie prin a vă aduce la cunoștință, că și în județul nostru, de când cu venirea Domnului Căpitan Gorgescu Mircea, în capul Legiunii de Jandarmi al acestui județ — s'a început a se aplica de către Jandarmerie intens legea pentru protecția vânatului. Ca dovadă vă alătur un tablou nominal de cei cărora li s'a confiscat armele și au fost dați judecății.

TABLOU

De contravenții dați judecății de la începutul anului curent până la sfârșitul lunei Martie 1931.

Nr-ul curent	NUMELE	Ocupa- țiunea	Domi- ciliul	S'a cerut și se aplică sanc de la ar. din lege	Delictul și articolul din lege pr. care a fost dat judecății			
					V a n a t			
					pe teren de ne arendat	lăra per. vâh.	pe timp nep. ără taxa fără au- torizație	cu copol
1	Stan Bârșeșteanu	C. F. R.	T. Măgurele	73, 78, 83		56, 48		
2	"	"	"	55, 57, 58			30	30
3	Ion Turneanu	Agricult.	Ciuperceni	XX 78		56, 48		
4	"	"	"	83, 85			30	30
5	Ion Mardale	Muncit.	Măgurele	73, 74, 75	L, 6			
6	Anton Moraru	Agricult.	T. Măgurele	73	1, 6			
7	Alexandru Rizu	Funcțion.	"	"	"			
8	D-ru G. Ivănuș	Propriet.	"	"	"			
9	Manele Sârbu	Agricult.	"	"	"			
10	Ion Chigeanu	Comerc.	"	"	"			
11	Sub-Lt. Moraru Florea	Militar	"	"	"			
12	Marcu Bocioroaga	Funcțion.	"	"	"			
13	Peton P. Angelescu	Inginer	"	"	"			
14	Moraru A. Gheorghe	Agricult.	"	"	"			
15	Const. Bouroușu	C. F. R.	Măgurele	"	"			
16	Ion M. Barbăroșie	Agric.	"	"	"			
17	Marin Turneanu	C. F. R.	"	"	"			
18	Marin Becheanu	Agricult.	"	"	"			
19	Andrei M. Ristea	"	Seg. Deal	"	"			
20	Ion Abrașu	"	Lița	"	"			
21	Grigore Moldoveanu	"	"	"	"			
22	Marin Clurea	"	"	"	"			
23	Ion Lemnete	"	"	"	"			
24	Ion N. Cone	"	Ciuperceni	"	"			
25	Origore Mirea	"	Flămânda	"	"			
26	Ștefan Coteceru	"	"	"	"			
27	Marin Stăchirea	"	"	"	"			
28	Mică G. Ivănuș	Propriet.	T. Măgurele	78		56, 48		
29	Marcu Bocioroagă	Funcțion.	"	"	"			
30	Peton P. Angelescu	Inginer	"	"	"			
31	Ion Chigeanu	Comerc.	"	83, 85			30	30
32	Petoe P. Angelescu	Inginer	"	"	"			
33	Marin Turneanu	C. F. R.	Măgurele	"	"			
34	Ion Mardale	Agricult.	"	"	"			

Deasemenea aduc laude postului de jandarmi din comuna Olteanca, tot din acest județ, pentru faptul, că pe la începutul lunii Ianuarie a. c., subsemnatul fiind la vânatoare împreună cu mai mulți vânători în pădurea „Fundul Vornicului”, de unde au auzit focuri de armă; — cu tot timpul nefavorabil ce ne apucase, — ploaie și noroi, — doi jandarmi dela acel post nu au pregetat și au venit pe jos pe acel drum greu, mai mulți kilometri, de ne au controlat actele de vânatoare.

Deasemenea din tabloul alăturat reese, că acest post a confiscat mai multe arme și a dat judecății contravenienții din comunele Olteanca, Râioasa și Segarcea din Vale.

Vă rog Domnule Președinte să primiți asigurarea distinsei mele considerațiuni.

Paznic public al Vânătorului IOSIF I. PETRESCU
Turnu-Măgurele.

Aducem calde mulțumiri D-lui Căpitan *Georgescu Mircea*, Comandantul Legiunei de Jandarmi, care a binevoit să pună tot sufletul în executarea legilor vânătoarești. — Il asigurăm de recunoștința tuturor reprezentanților corecți și cinstiți ai eultului zeiței Diana, rugându-l să persevereze pe frumoasa cale pe care a pornit, alături de ceilalți camarazi Comandanți de Legiune, cum este cazul D-lui Maior Stavrescu din Romanai.

Primiți vă rog Domnule Căpitan cu drag, Salutul Vânătoresc al Uniunii Vânătorilor.

CONSILIUL INTERNAȚIONAL DE VÂNĂTOARE va ține a doua ședință la Paris, între 29 Mai până la 2 Iunie a. c.

Programul întrunirilor va fi următorul:

Vineri 29 Mai, la ora 15, formarea biroului, la ora 17, recepția la d-l Maxime Ducroq, președintele C. I. C.

Sâmbătă 30 Mai dimineața, ședință de lucrări în saloanele Ministerului de Agricultură și alegerea și instalarea noilor membri; în cursul zilei, dejun servit de Societatea pentru încurajarea curselor de câini în Franța și Colonii, pe domeniul din Sainte-Gemme în pădurea dela Marly și curse de ogari; seara prânz oficial sub președinția d-lui Ministru de Agricultură în Saloanele Hotelului Continental.

Duminică 31 Mai, zi liberă; se vor face înlesniri membrilor din Consiliu pentru a vizita în cursul dimineții colecția de trofee de vânatoare ale Prințului Henri d'Orleans și Expoziția Colonială internațională; după masă membrii consiliului se vor duce la câmpul de curse Longchamps unde vor fi primiți într-o tribună oficială de către d-nii comitari ai societății încurajare și ameliorare a raselor de câini Franța.

Luni, 1 Iunie dimineața, ședință de lucru în Saloanele Ministerului de Agricultură, prezentarea rapoartelor, alegerea biuroului etc.; în cursul zilei dejun oferit de către Societatea pentru încurajarea tirului în Franța (Cubul din Bois de Boulogne) urmată de un concurs de tir la porumbi la care vor fi admiși să participe membrii C. I. C.

Marți, 2 Iunie dimineața, excursii la Rambouillet prin Versailles; vizitarea castelului, a parcului, a fazaneriei și a teritoriului de vânatoare a D-lui Președinte al Republicii; dejunul la Rambouillet; după masă vizitarea celebrului castel și parc „Voisins”, care aparține d-lui conte de Fels; vizitarea fazaneriei; explicațiuni pe teren în ce privește amenajamentul și direcția bătailor.

ATENȚIUNE.

Pentru a ne înlesni operațiunile și mai ales pentru reducerea cheltuelilor, rugăm Societățile de vânatoare și membrii noștri cari au ac. eptat să plătască în luna Iunie cor. revista rambursată să nu aștepte expedierea cu ramburs a revistei, ci să trimită Dumnealor până la 15 Iunie cor. taxa abonamentului la revistă.

Rugăm din nou în mod stăruitor pe toți acei ce ne adresează corespondențe, să binevoiască să-și dea adresa explicit, neuitând să scrie comuna și județul de domiciliu. De multe ori se întâmplă greșeli în registre și se pierde corespondența și timp, din cauza acestei omisiuni.

Din inițiativa Camerei de Agricultură a Județului Arad, s'a

deschis în sala mică a Palatului Cultural din Arad, un muzeu de obiecte și scule relativ la ocrotirea păsărilor folositoare în agricultură.

Acest muzeu a fost deschis dela 23 Aprilie până la 2 Mai cor. Salutăm cu satisfacție această frumoasă inițiativă, recunoscând marea importanță a ocrotirii păsărilor, asupra cărora se îndreaptă și grija vânătorului.

Dacă agricultura și silvicultura ar înțelege în totdeauna să conlucreze cu noi vânătorii, situația cinegetică ar fi înfloritoare în România, atât de înzestrată de natură pentru a ocupa locul de frunte în Europa, prin bogăția avifaunei ei.

Aducem calde mulțumiri D-lor D. Mareșu și Ing. N. Popescu din Arad, arătându-le în același timp că Uniunea va fi totdeauna sprijinitoarea acestor inițiativă frumoase.

DISTRUGEREA CIORILOR

Amintim vânătorilor din țara întreagă că ziua ciorilor, din 21 Mai, trebuie ținută cu sfințenie de fiecare vânător și ocrotitor al vânătorului.

Atragem atenția că cel mai mare pericol pentru noi vânătorii îl prezintă cioroiul griv (corvus cornix) și coțofana (Pica pica) care distrug puii vânătorului nostru și jefuiesc cuiburile păsărilor.

Credem că nu este necesar să insistăm asupra pagubelor enorme pe care le cauzează vânătorului util și sperăm că toate Societățile din țară vor organiza în ziua aceasta o grandioasă zi a ciorilor.

ERATA

În articolul „O Intâmpinare” de D-l Căpitan I. Iacobi, publicată în No. trecut al Ravistei, strecurându-se o omisiune de culegere, se va ceti la rândul 10.

„Și de aci d-l Lagler scoate concluzia că trebuie să punem la punct mai ales distrugerea răpitoarelor aripate”. Urmează apoi niște sfaturi, pe cari îmi place să cred că și D-l Laglerle socotește doar ca un ultim recurs și numai pentru ciori.

MICA PUBLICITATE

De vânzare o armă *Simson Suhl* Germania, Cal, 12, fullchoke foarte puțin folosită, Tevi din «Roehlungs-Elektrostahl» system *Anson Deeley*, lungimea țevilor 72, tir 71 și 73%, Begleitungsbuch, Arabeskengravur, armă frumoasă. Preț 10.000 lei. A se adresa la Uniune.

Setteri englezi de vânzare. Etate 2 luni, pedigree original Părinți importați Franța, Sânge reputat field, reunind direct mari câștigători; Gound Gleam, Gruinard Gloaning, Nêris de l'Erve, Jo. II, Sam de l'Jvette. A se adresa Bd. Ferdinand 69 București sau Uniune.

„**O**RNIS” prăsiere de paseri și iepuri, Feniș-Jud. Bihor (Ferma la Ciungi): Ofer spre vânzare ouă de găini *Lehorn alb American*, selecționate din rasa celor mai bune outoare. Tot acolo se vând și cocoși de prăsilă precum și epuri din rasa belgiană uriașe.

DE VÂNZARE o piele de URS de 2,36 m., montată la VIENA, foarte bine conservată. Exemplar extrem de frumos. Prețul Lei 18.000. A se adresa D-lui Gheorghe David, Comuna Obreja, Jud. Severin.

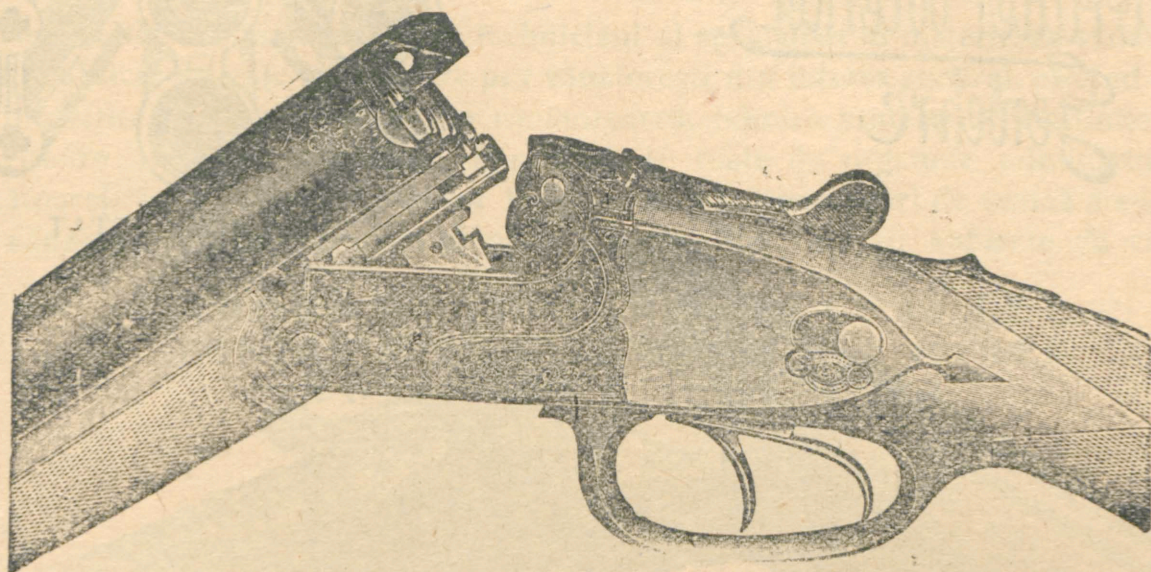
Griffoni Korthal's pur sânge cu pedigree înmatriculat, vârstă peste două luni, de vânzare. Adresați mărci răspuns: Cpt. Călugăru, Cluj, Victoriei 27. Tot acolo un pointer 4 luni.

ORICE PUBLICAȚIE TREBUE SĂ NE SOSEASCĂ CEL PUȚIN PÂNĂ LA 15 ALE LUNEI, PENTRU A PUTEA APARE
ÎN NUMARUL LUNEI VIITOARE AL REVISTEI. — NU SE ÎNAPOIAZĂ NICI UN FEL DE MANUSCRIS.
PUBLICAȚIILE OFICIALE SE PLATESC CU ANTICIPAȚIE ȘOCOTITE CU 3 LEI CUVANTUL.

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICA DE ARME

FIRMA REPUTATA PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășește fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

Sistem Anson & Deeley: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără ejector.

Sistem Anson & Deeley: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și ejector.

Sistem Anson & Deeley: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

Sistem Anson & Deeley: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Bock

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMĂ DE ORICE DORINȚA SPECIALA

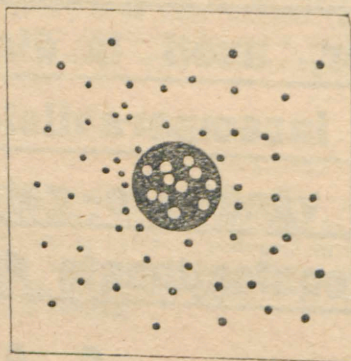
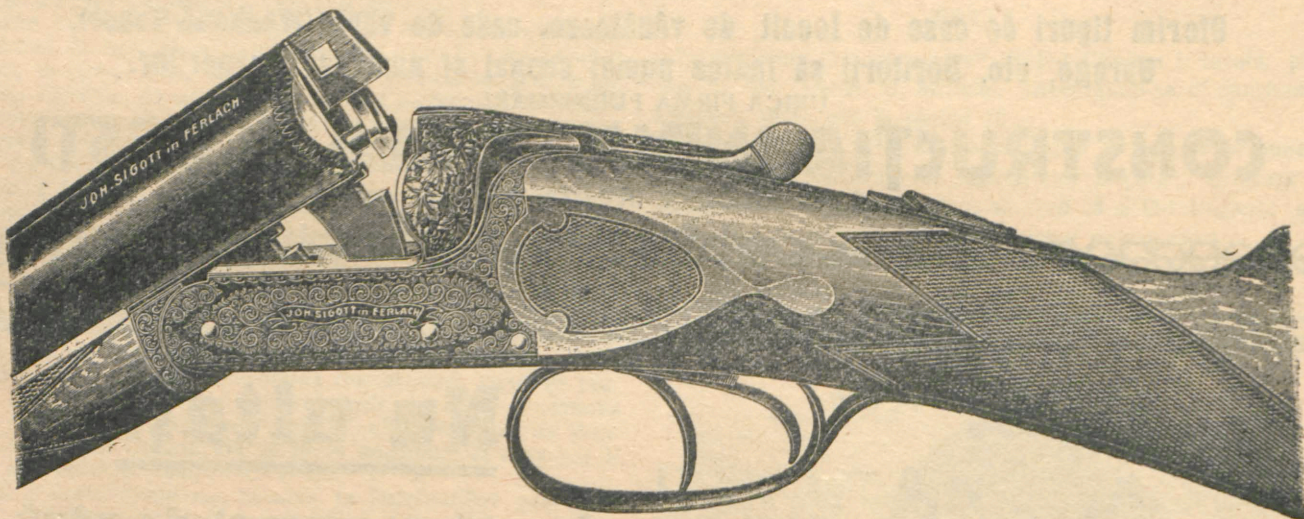
Modele ale acestei Case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la „UNIUNE“

FABRICA DE ARME DE VÂNĂTOARE IOHANN SIGOTT

FERLACH — KÄRNTEN — AUSTRIA

Produce și vinde cele mai moderne arme de vânatoare
și anume:

ARME DE VANATOARE ELEGANTE CU DOUĂ TEVI DE ALICE CU ȘI FARA
COCOASE
ARME PENTRU TRAGERE LA PORUMBEI (ȘI PERECHI) TOATE
CU UN TIR SUPERIOR

CIBLA

Mărimea 63×63 cm., cu lovitură
trasă din foraj Sigott-Drall-
Rifle la 50 pași cu alice No. 6

Inventatorul și singurul îndreptățit la con-
struirea „forajului Sigott-Drall-Rifle“ cu e-
fect de tir neobișnuit de strâns și o penetrație
mare a alicelor (vezi cibla).

Construiește deasemenea arme mixte, arme
mixte sistem Bock, Drillinguri, arme cu două
tevi de glonț (Express) și carabine cu repe-
țiție în toate calibrele chiar și pentru glonț-
tul de mare viteză 7×65 Brenneke și 8×60
Magnum. Gloanțele acestor cartușe au o
traectorie aproape dreaptă până la peste
300 m. și o eficacitate fulgerătoare asupra
vânatului. Armele pentru aceste cartușe se
pot utiliza în special pentru vânarea cerbi-
lor mari, pentru mistreți și urși.

Armele mele sunt sub raportul construcției
precise și solide precum și al calității tiru-
lui, foarte efitine și dau pentru orice armă

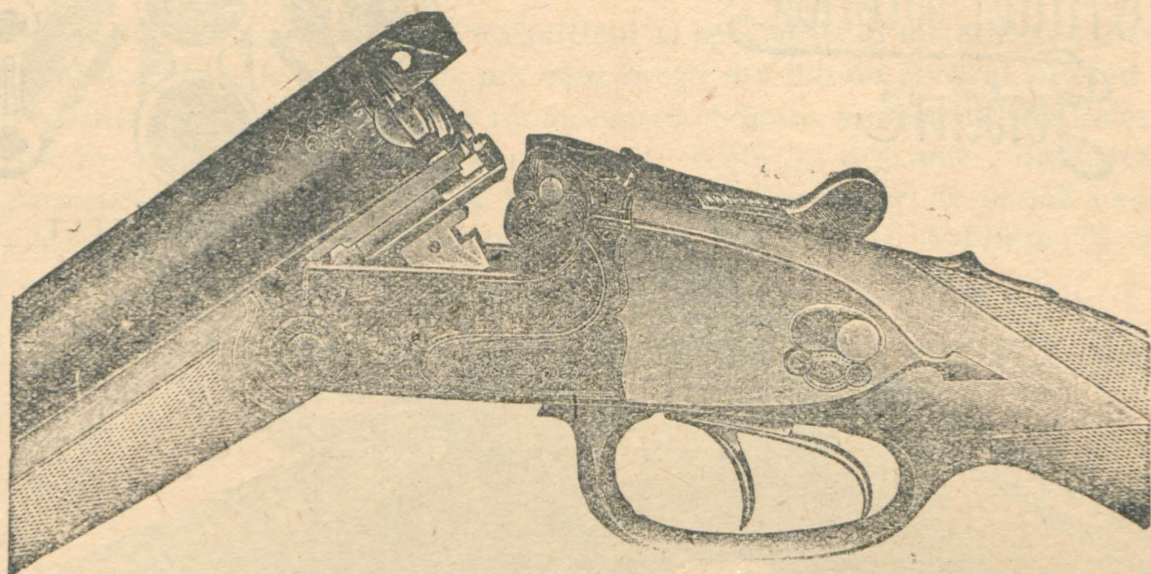
Glonț Sigott
pentru forajul Si-
gott-Drall-Rifle și
pentru tevi cu fo-
raj choke

o garanție pe cinci ani. Construcțiile mele sunt premiate de multe ori cu medalii de aur.
Mii de scrisori de mulțumire din partea notabilităților și a vânătorilor profesioniști
stau la dispoziția tuturor.
Catalogul bogat ilustrat în care sunt gravate după natură și descrise în amănunt ar-
mele mele. Se trimite la cerere de fabrica mea sau de Uniunea Generală a Vânătorilor
din România, Piața Rosetti, 7, unde se pot vedea și cumpăra.

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMA REPUTATA PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășește fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

Sistem Anson & Deeley: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără ejector.

Sistem Anson & Deeley: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și ejector.

Sistem Anson & Deeley: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

Sistem Anson & Deeley: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Bock

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

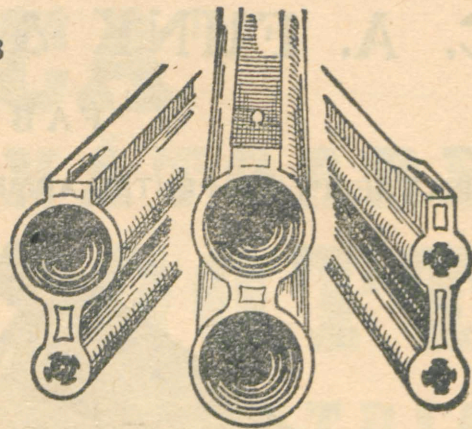
LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMĂ DE ORICE DORINȚA SPECIALĂ

Modele ale acestei Case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la „UNIUNE“

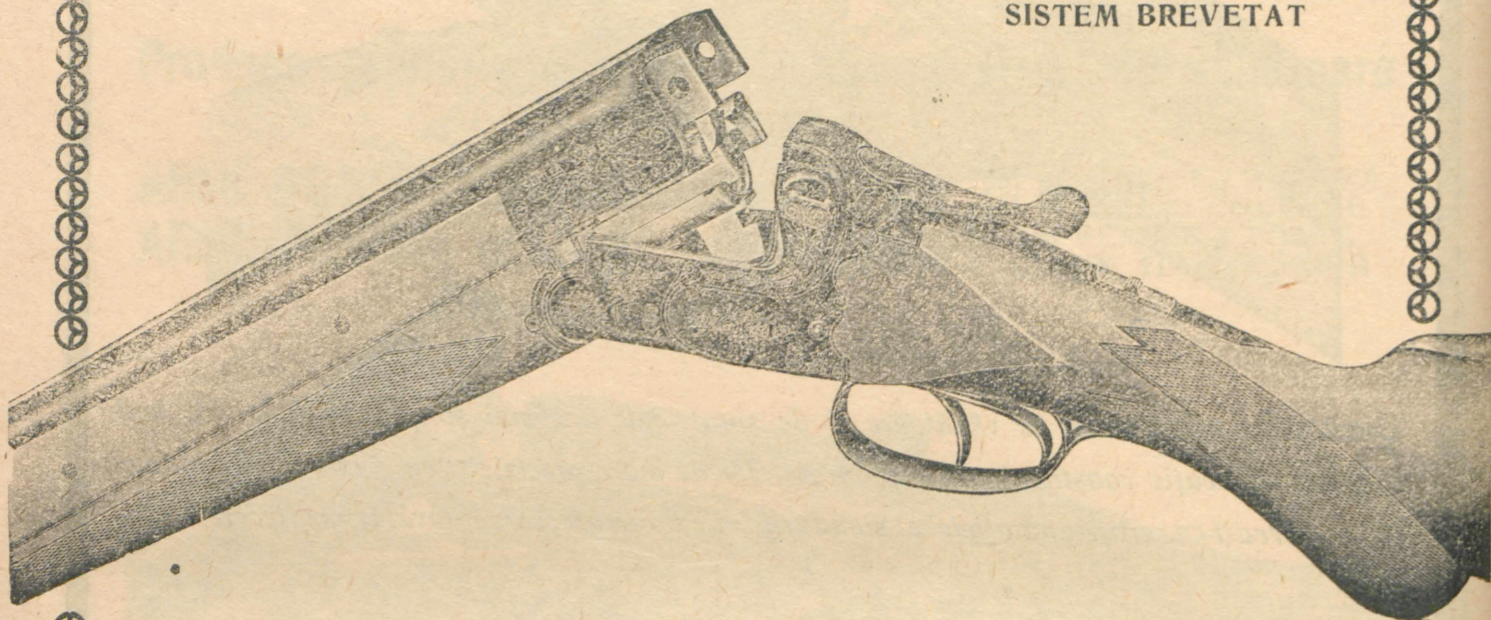

FONDATA IN 1893

Gebrüder Merkel
Gendehre

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (Sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, " " (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, " " (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă

o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock.

Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat

pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Tot odată mai recomandăm cunos-

cutele noastre arme DRILLING, reputeate prin soliditatea lor, precum și ELEGAN-

TELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTANTĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE”

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

TELEFON 313/47

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești din interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIATE 400 LEI
COSTUL STEMELI LEI 200

ANUNȚURI COMERCIALE
1 PAGINĂ 500 LEI LUNAR

$\frac{1}{2}$ „ 250 „ „
 $\frac{1}{4}$ „ 125 „ „

MICA PUBLICITATE 1 Leu cuvântul

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MĂMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare al
tuturor vânătorilor din toată țara, care
au să-și spună ceva. De aceea, dacă
aveți ceva de cumpărat, de vândut, de
schimbat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

La 1 Ianuarie, ale fiecărui an, revista se trimite contra ramburs.

UNIREA FACE PUTEREA

STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 25 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 30 LEI

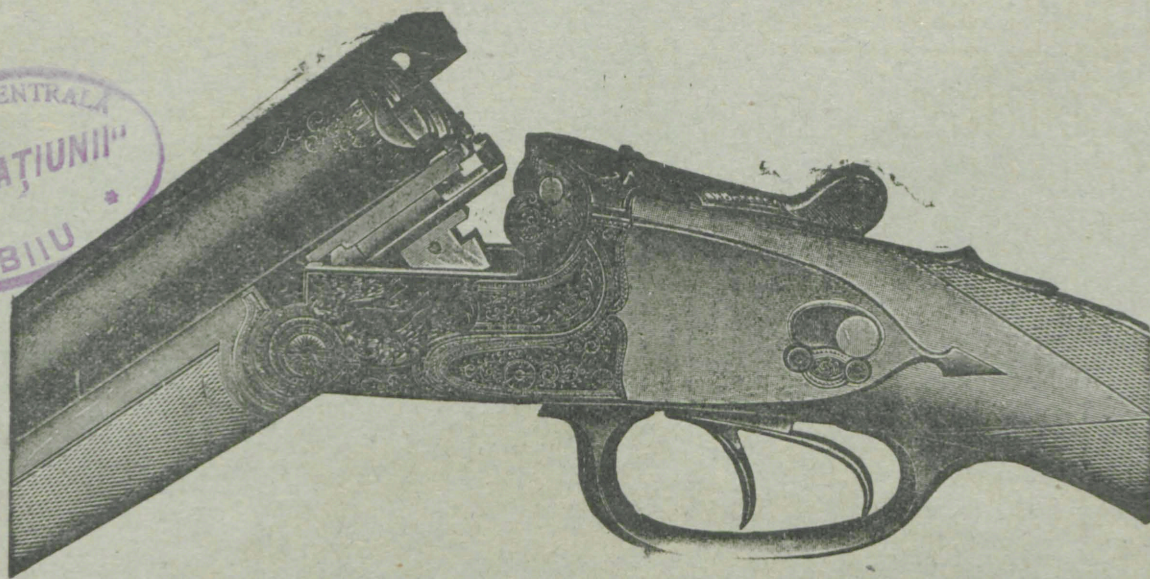
TIPOGRAFIA ZIARULUI «UNIVERSUL», S. A., STR. BREZOIANU, 11.— BUCUREȘTI

6/1931

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășește fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

Sistem Anson & Deeley: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără ejector.

Sistem Anson & Deeley: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și ejector.

Sistem Anson & Deeley: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

Sistem Anson & Deeley: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Bock

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

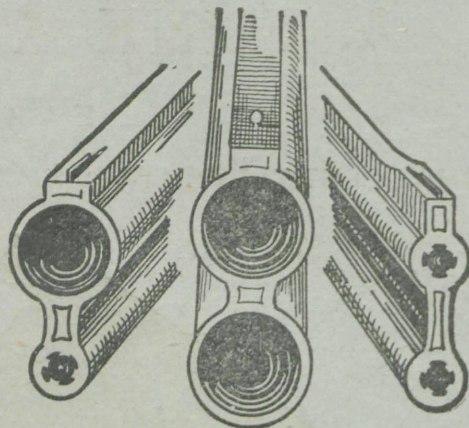
LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei Case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la „UNIUNE“

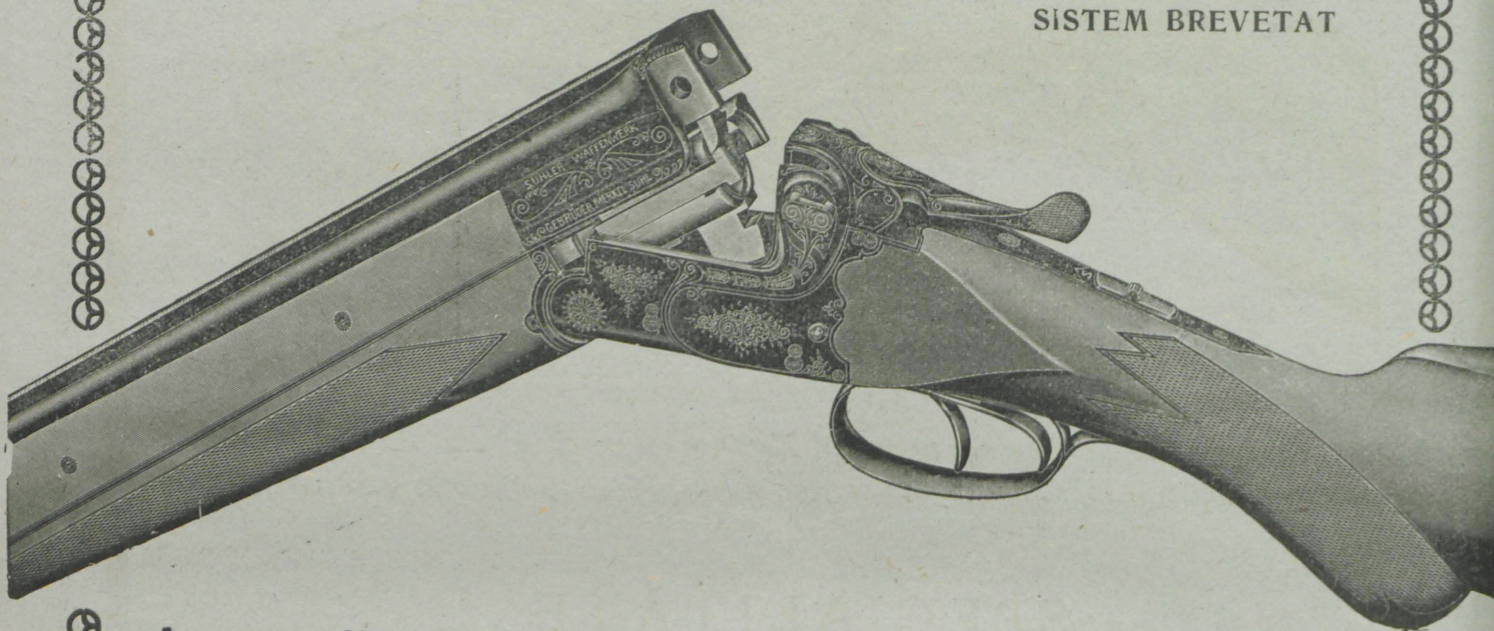

FONDATA IN 1893

Gebrüder Merkel
Gewehre

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (Sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

- Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).
- Arme expres cu două țevi, " " (2 țevi de glonț suprapuse).
- Arme mixte cu două țevi, " " (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

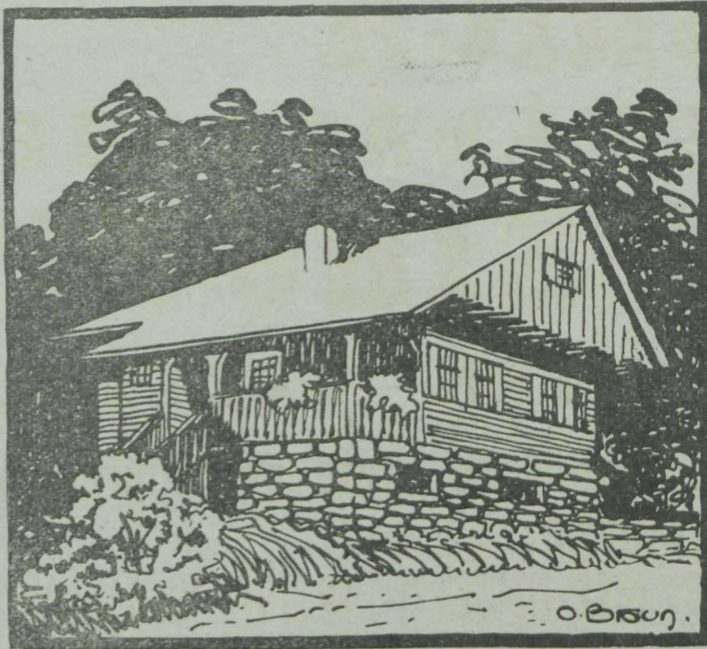
Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte. Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Tot odată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputeate prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL
(GERMANIA)

REPREZENTANTĂ IN ROMANIA PRIN „UNIUNE”

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

CASE TRANSPORTABILE

Toate piesele sunt construite în panouri, cari se montează pe șantier cu șuruburi și colțare. Sunt ferite contra insectelor și umezelii.

Pereții și tavanele se căptușesc cu plăci speciale izolatoare contra incendiului.

Sistemul de pereți corespunde cu un zid de 42 cm. grosime; ține iarna cald și vara răcoros. Casele se pot construi în orice timp deoarece nu se întrebunțează apă.

Oferim tipuri de case de locuit, de vânatoare, case de vară (Weekend-House), Garage, etc. Doritorii să indice numai scopul și numărul încăperilor.

UNICA FIRMA FURNIZOARE :

CONSTRUCȚIA INDUSTRIALA PLOEȘTI

STR. REGINA MARIA No. 43

Nu uitați

că pentru sezonul de vânatoare viitor, aveți la dispoziția Dv. incomparabilele cartușe de vânatoare gata încărcate, confecționate de

Fabrica Română de Cartușe de Vânatoare, S. A.

Sos. Stefan cel Mare No. 45

București

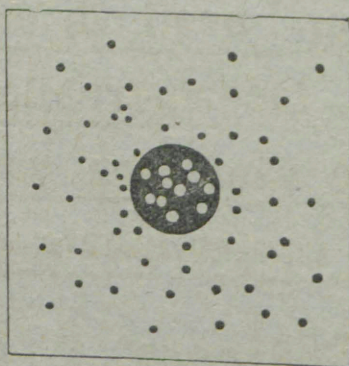
Cereți interesantele noastre broșuri și prețuri curente ilustrate, ce vi se vor trimite gratuit, imediat la cerere.

FABRICA DE ARME DE VÂNĂTOARE IOHANN SIGOTT

FERLACH — KÄRNTEN — AUSTRIA

Produce și vinde cele mai moderne arme de vânatoare
și anume:

ARME DE VANATOARE ELEGANTE CU DOUĂ TEVI DE ALICE CU ȘI FARA
ARME PENTRU TRAGERE LA PORUMBEI (ȘI PERECHI) TOATE
COCOASE
CU UN TIR SUPERIOR

CIBLA

Mărimea 63×63 cm., cu lovitură
trasă din foraj Sigott-Drall-
Rifle la 50 pași cu alice No. 6

Inventatorul și singurul îndreptățit la con-
struirea „forajului Sigott-Drall-Rifle“ cu e-
fect de tir neobișnuit de strâns și o penetrație
mare a alicelor (vezi cibla).

Construiește deasemenea arme mixte, arme
mixte sistem Bock, Drillinguri, arme cu două
tevi de glonț (Express) și carabine cu repe-
țiție în toate calibrele chiar și pentru glonț-
ul de mare viteză 7×65 Brenneke și 8×60
Magnum. Gioanțele acestor cartușe au o
traectorie aproape dreaptă până la peste
300 m. și o eficacitate fulgerătoare asupra
vânatului. Armele pentru aceste cartușe se
pot utiliza în special pentru vânarea cerbi-
lor mari, pentru mistreți și urși.

Armele mele sunt sub raportul construcției
precise și solide precum și al calității tiru-
lui, foarte eștine și dau pentru orice armă

Glonț Sigott
pentru forajul Si-
gott-Drall-Rifle și
pentru tevi cu fo-
raj choke

o garanție pe cinci ani. Construcțiile mele sunt premiate de multe ori cu medalii de aur.
Mii de scrisori de mulțumire din partea notabilităților și a vânătorilor profesioniști
stau la dispoziția tuturor.
Catalogul bogat ilustrat în care sunt gravate după natură și descrise în amănunt ar-
mele mele. Se trimit la cerere de fabrica mea sau de Uniunea Generală a Vânătorilor
din România, Piața Rosetti, 7, unde se pot vedea și cumpăra.